

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

13. PROSINCE 2009

Z obsahu:

Teologové

od Svatého Viktora

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. listopadu 2009
- strana 2 -

Odpuštění - lék bez rizika vedlejších účinků

Helmut Renner
- strana 4 -

Svatý Marcel Champagnat

Galerie svatých kněží
- strana 6 -

Panna Maria z La Vang

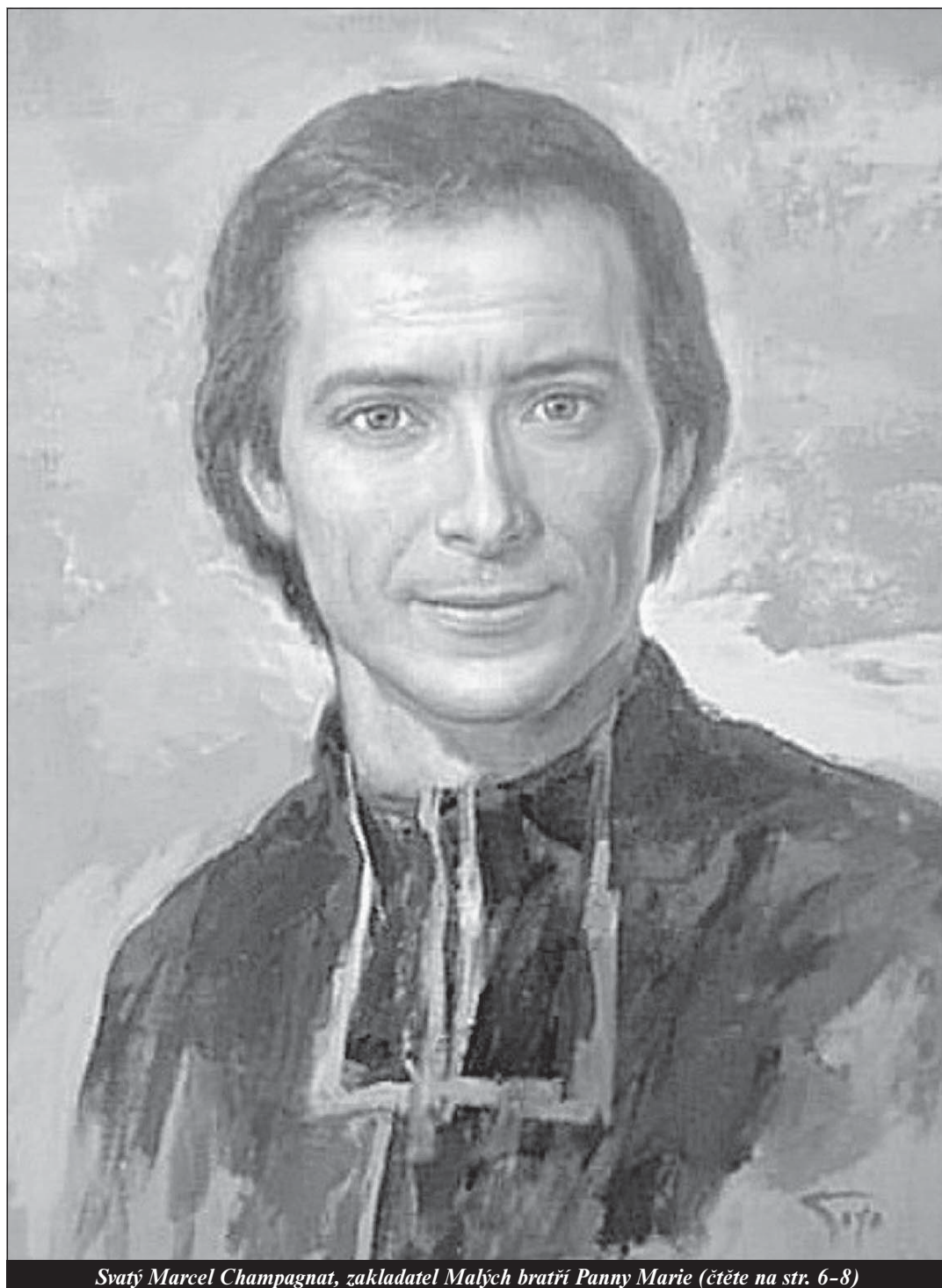
Počátky šíření katolické
víry ve Vietnamu
- strana 8 -

Proč vlastně evoluce? (3)

Pomyslné
mechanismy evoluce
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Obraz Trojice v duších
- strana 11 -

Svatý Marcel Champagnat, zakladatel Malých bratří Panny Marie (čtěte na str. 6-8)

Vtěchto středních audiencích představují některé příkladné postavy věřících, které si daly za úkol ukázat shodu mezi rozumem a vírou a dosvědčovat to svým životem. Dnes k vám chci promluvit o Hugovi a Richardovi od Svatého Viktora. Oba patří k oněm filozofům a teologům známým pod jménem Viktorští, protože žili a vyučovali v opatství Svatého Viktora v Paříži, založeném na počátku XII. století Vilémem z Champeaux. Vilém sám byl věhlasným učitelem, kterému se podařilo dát opatství solidní kulturní identitu. U Svatého Viktora byla totiž založena škola pro formaci mnichů, otevřená také pro externí studenty, kde se uskutečnila šťastná syntéza mezi dvěma způsoby jak pěstovat teologii, o kterých jsem mluvil v předchozích katechezích: tj. teologie mnišská, orientovaná hlavně na kontemplaci tajemství víry v Písmu, a teo-

Teologové od Svatého Viktora

logie scholastická, která využívala rozum v úsilí zkoumat tato tajemství novátorskými metodami a vytvořit teologický systém.

O životě Huga od Svatého Viktora máme málo zpráv. Nejisté je datum i místo narození: snad Sasko nebo Flandry. Ví se, že když přišel do Paříže, hlavního města tehdejší evropské kultury, strávil zbytek svých let u opatství Svatého Viktora, kde byl nejdříve žákem a pak učitelem. Již před svou smrtí, ke které došlo roku 1141, se těšil velké známosti a účtá se do té míry, že byl dokonce nazýván „druhým svatým Augustinem“: jako Augustin totiž mnoho rozjímal o vztahu víry a rozumu, světských věd a teologie. Podle Huga od Svatého Viktora všechny vědy kromě toho, že jsou užitečné pro pochopení Písma, mají hodnotu samy o sobě a jsou pěstovány pro roz-

šíření lidského vědění, stejně tak jako odpověď na horoucí touhu poznat pravdu. Tato zdravá intelektuální zvědavost ho přivedla k tomu, že doporučoval studentům, aby nikdy neomezovali touhu učit se a ve svém metodologickém traktátu o vědění a o pedagogice pod názvem *Didascalicon* (o vyučování) doporučoval: „Uč se s chutí všemu tomu, co neznáš. Moudřejší než ostatní bude ten, kdo se chce ode všech něco naučit. Kdo ode všech něco přijímá, skončí tak, že se stane ze všech nejbohatším“ (Eruditiones Didascalicae, 3,14: PL 176,774).

Čtverý smysl Písma

Věda, jakou se zabývají filosofové a teologové zvaní Viktorští, je obzvláště teologie, která vyžaduje především láskyplné studium Písma svatého. Při po-

znávání Boha není možno začít jinde než od toho, co chtějí o sobě zjevit sám Bůh prostřednictvím Písma. V tomto smyslu je Hugo od Svatého Viktora typickým představitelem mnišské teologie vnitřně založené na biblické exegezi. Pro interpretaci Písma navrhuje tradiční patristickou středověkou artikulaci, tzn. především historicko-literární smysl, pak smysl alegorický a analogický a nakonec morální. Jedná se o čtyři dimenze smyslu Písma, které se dnes znovu objevují a skrze které je vidět, že v textu a nabídnutém vyprávění se skrývá hlubší náznak: nit víry, která nás vede vzhůru a vede nás na této zemi tím, že nás učí, jak žít. Nicméně i když respektuje tyto čtyři dimenze smyslu Písma, originálním způsobem vzhledem ke svým současníkům zdůrazňuje – a toto je nová věc – význam smyslu historicko-literárního. Jinými slovy, ještě před odhalením symbolického významu nejhlubších dimenzí biblického textu je třeba poznat a prohloubit význam příběhu vyprávěného v Písmu: jinak – upozorňuje výmluvným přirovnáním – riskujeme, že budeme jako studující gramatiky, kteří neznají abecedu. Tomu, kdo zná historický smysl popisovaný v Bibli, jeví se lidské dějiny poznamenané Boží prozřetelností podle jejího dobře uspořádaného plánu. Pro Huga od Svatého Viktora dějiny nejsou výsledkem slepého osudu nebo absurdní náhody, jak by se mohlo zdát. Naopak, v lidských dějinách působí Duch Svatý, který podněcuje obdivuhodný dialog mezi lidmi a Bohem, jejich přítelem. Tato teologická vize dějin bere v úvahu překvapující a spásný zásah Boha, který reálně vstupuje do dějin a jedná v nich, stává se jakoby součástí našich dějin, ale vždy respektuje a chrání lidskou odpovědnost a svobodu.

Pokračování na str. 12

Ztřiceti let skrytého života našeho Pána patří k obzvláště skrytým jeho prvních devět měsíců. Přijal na sebe tento tajemný vývoj v mateřském lůně, neboť se nám chtěl stát podobným ve všem kromě hříchu. O tom, co Syn Nejvyššího v tomto období prožíval, se můžeme jen dohadovat. Ale asi se nezmýlíme, když označíme těch prvních devět měsíců jeho lidské existence v lůně panenské Matky, která ho zahrnovala nejdokonalejší a nejčistší láskou, za nejkrásnější dobu jeho pozemského života. Podobně teplé, bezpečné, vroucí láskou a čistotou prostoupené prostředí mateřského lůna, jaké nebeský Otec zajistil pro svého Syna, přeje všem dětem. Pokud se toho některým nedostává, je to nejčastěji způsobeno lidským sobectvím. Všechny nastávající matky by měly toto tak důležité období zasvětit Panně Marii a prosit ji o pomoc, aby mohly svým dě-

tem připravit pod svým srdcem obdobnou blaženost, jakou ona poskytovala svému Synu.

V mateřském lůně dítě neprožívá žádné zvířecí permutace, jak nám chtěli namluvit evolucionis-

Editorial

té. Od okamžiku početí je to člověk stvořený podle Božího obrazu, Bohem milovaný a povoláný k tomu, aby byl jeho dítětem. Současná technika nám umožňuje vidět dítě v různých fázích jeho rozvoje a takový pohled by měl upevňovat naši úctu a lásku k zázraku rodícího se života. Těmito fázemi procházel i Syn Nejvyššího. Klaněme se mu často i v této jeho podobě v hluboké úctě a v přesvědčení, že se klaníme Tomu, skrze něhož všechno bylo stvořeno. „Ten, jehož celý vesmír nepojme, zavřel se do svého lůna, když se stal člověkem,“ zpívá o Panně Marii na několika místech římská liturgie.

Tak jako Boží velikost sama o sobě nekonečně překračuje všechnu naši představivost, tak se ještě více vymyká naší představivosti velikost jeho dobrovolného pokoření, jaké přijal na sebe svým vtělením. Přitom právě toto jeho pokoření a ponížení je to nejpodstatnější, co pro nás podstoupil: pro naši neposlušnost se stal poslušným. Už z této pokory a poslušnosti by nás měla jímat závrať. Právě toto Boží ponížení si Církev připomíná třikrát denně modlitbou Anděl Páně, a proto také kdykoliv si je připomínala, vždy cítila živě potřebu, aby je výrazně uctila, a v hluboké pokoře poklekala. Dokonce celá modlitba Anděl Páně se v adventní době mimo sobotu a neděli konala v kleče. Komu a čemu to prospělo, že byly projevy úcty k Vtělení tak výrazně omezeny? Teď přece vůbec není doba, kdy bychom vzbuzování a obnovování úcty a pokory nepotřebovali,

Pokračování na str. 13

Pán je blízko

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přichází silnější, než jsem já.

Jestliže tě minulá neděle povzbuzovala k naději, tato tě vybízí přímo k jásavé radosti. Je to pravá radost, pro kterou stojí za to zříct se každého jiného potěšení. Proto ji nepochopí ani neprožije ten, kdo ulpívá na věcech tohoto světa. Vypros si srdce tak čisté, aby bylo schopné vidět Boha.

Jediným skutečným pramenem tvoji radosti je totiž sám Pán: *A Pán je blízko!* Chápeš, co to pro tebe znamená? Jeho příchod je darem milosti a bezmezného Boží štědrosti. Přichází, aby zrušil tvůj trest. Sám sis ho přivodil hříchem, neboť skutky temnosti tě odloučily od Pána, zbavily tě jeho přítomnosti, zavedly tě do temné pustiny daleko od jeho tváře a od jeho společenství. Ale nyní je chce Pán obnovit a sám za tebou přichází. Aby jeho přítomnosti již nic nebránilo, chce odstranit tvé nepřátele, které sis tak lehkomyšlně a trestuhodně vpustil do svého domu. Přišel svou smrtí zrušit smrt a vzkříšením obnovit život⁽¹⁾. Může se ti vůbec dostat většího daru, než jakým je skutečnost, že Pán k tobě obnovil svou lásku? Jeho milost v tobě obnovila jeho podobu, aby mohl jásat nad tebou jak v den svátku.

Jak odpovíš na tak velkou Boží přízeň? *Radujte se, radujte se stále v Pánu!* Tato opravdová, v Bohu zakořeněná radost musí prostoupit celou tvou bytost. Má se navenek projevat radostnou a vlídnou ušlechtilostí, a to tak výrazně, aby to mohli konstatovat všichni lidé. Tvé laskavé jednání a tvá nestrojená podmanivě nakažlivá radost musí být neklamným svědectvím, že ses zcela odevzdal a zasvětil Bohu. Proto tě netíží starosti: kdo spočinul v Bohu, radostně plní jeho vůli, a má-li nějaké potřeby a tužby, neupadá do netrpělivé ustaranosti, která bývá zdrojem smutku, ale postačí mu, když je modlitbou a prosbou oznamuje Bohu, a to s takovou důvěrou a jistotou, že mu už současně děkuje za jeho laskavou péči a vyslyšení.

Radostné tušení, že není nic lepšího než podřídit se svatému Boží vůli, přimělo četné zástupy, že vyšly daleko na poušť vyhledat vyvolaného proroka, který by jim spolehlivě řekl, jaká je tato vůle a co mají dělat. Ani ty nespolehej na své vlastní nápady a názory,

ale dej se vést od spolehlivého Božího svědka, i kdyby bylo za ním třeba jít daleko, až na poušť. Nejlépe je totiž Boha slyšet tam, kam nedoléhá okázalý, ale prázdný a nicotný hlomoz tohoto světa.

Co radí Jan těm, kteří ho vyhledali? Že sdílet vnitřní radost z Pánovy blízkosti nejde bez ochoty sdílet s druhými své hmotné statky. Jak by se mohl s tebou radovat ten, kdo nemá, čím by se odě? Jak by ti mohl uvěřit ten, kdo trpí hladem? Teprve až se s ním rozdělíš o všechno, co máš, může poznat, že jsi v sobě opravdu obnovil svou lásku, a může se z toho také těšit. Pak se vaše radost z radosti tak rozhojní, že budete spolu veselím jásat jako ve dnech svátku. Kdo nevykročil za hranice do sebe zahleděného sobectví, nemá ani tušení, co je pravá radost.

Sleduj to jako svůj hlavní cíl i při výkonu svého povolání. Jestliže sám Pán přichází za tebou, aby ti sloužil, čím jiným má být každá tvoje práce než službou bližním? *Ať nejsou tvoje ruce malátné!* Bez radosti, jakou působí tvým bližním i tobě dobře a s ochotou vykonaná služba, nikdy bys nemohl být spokojen se svým žoldem. Pokládej za největší odměnu, že se tak můžeš vydat za bližním stejnou cestou, kterou přichází Pán. *Všechno ostatní ti bude přidáno.*⁽²⁾

Nepřeslechni však i Janovo vážné varování. Aby Pán mohl pak přijít jako vítěz v radosti, musí být odstraněni všichni, kdo ji maří. Jeho milostivý příchod má i svou druhou stránku a Boží prorok ji nesmí zamlčet. Pánův příchod je také příchodem soudu nad světem. Pán přijde pročistit svůj mlat i svou zahradu. Z mlatu chce sebrat čistou pšenici a v zahradě chce mít jen dobré plodné stromy. *Sekera již je přiložena ke kořeni stromů.*

Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a vhozen do ohně.⁽³⁾

Proti tomuto ohni, který stráví všechny nicotné plevy, staví Předchůdce ještě další, zcela jiný oheň. Mluví o něm jako o ohni křtu, který je cenou nejvyšší radosti. Ježíš ho s sebou nese, aby ho hodil na zem, a horoucně si přeje, aby se vznal⁽⁴⁾. I tento oheň pálí, ale je to žár Života a Božího Ducha. Pálí, protože dokonale očišťuje. Dříve než jím bude pokřtěn kdokoliv z lidí, bude jím pokřtěn sám Pán. Je to tedy křest vpravdě královský. Ježíš po něm nepřestává toužit a čekání na tento křest ho dokonce tíží, *dokud se nevykoná*⁽⁵⁾. Bez tohoto křtu by totiž nemohl vrátit světu radost, která se dnes ohlašuje. Nezalekni se této královské cesty. Buď připraven podstou-

Liturgická čtení

1. čtení – Sof 3,14–18a

Jásej, síónská dcero, zaplesej, Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil tvé nepřátele, uprostřed tebe je Hospodin králem Izraele, zla se už neboj! V onen den bude řečeno Jeruzalému: „Neboj se, Síóne, ať neochabují tvé ruce! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz; bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá jak za dnů shromáždění.“

2. čtení – Flp 4,4–7

Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním.

Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Evangelium – Lk 3,10–18

Lidé se ptali Jana Křtitele: „Co máme dělat?“

Odpovídal jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně.“

Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?“

On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“

I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?“

Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírejte, buďte spokojeni se svým žoldem.“

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlátě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal radostnou zvěst.

pit spolu s Ježíšem *křest Ducha*, jediný zdroj a bezpečnou záruku oné nevýslovné a nekončící radosti. Pros ho, aby tě beze zbytku naplnila. *Pán je má síla a statečnost, bez obav mohu doufat.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1. velik. preface; ⁽²⁾ srov. Mt 6,33;

⁽³⁾ Mt 3,10; ⁽⁴⁾ srov. Lk 12,49; ⁽⁵⁾ tamt. 50;

⁽⁶⁾ srov. Iz 12,2

Odpuštění – lék bez rizika vedlejších účinků

Získat mír a mít mír v tomto životě a především ve smrti, to je možné jen skrze odpuštění. Cílem odpuštění je tedy vnitřní mír, mír srdce.

Odpuštění je tak důležité právě ve vztahu k našim bližním! Jan Pavel II. říká: „Nabídní odpuštění, přijmi mír.“

O co se vlastně v tomto článku jedná? Jde o moje osobní odpuštění „viny“ mého bližního, toho, co mi udělal, čím mě zranil, čím se stal mým „dlužníkem“. Zde je nutné moje odpuštění. A moje odpuštění je cestou k mému vnitřnímu míru, a tím k mému vnějšímu uzdravení.

Ve škole života musí být odpuštění povinným předmětem! Odpouštět se můžeme naučit! Nebo v řeči lékaře: odpuštění jako „recept“. V protikladu k ryzí psychoterapeuticky orientovaným kurzům je můj naučný kurz založen biblicky a soustředěn na Krista, je to psychohygiena na křesťanském základě.

Nejdříve je třeba objasnit pojmy:

- * odpuštění a prominutí jsou různá slova pro stejné konání;
- * odpuštění a smíření je však třeba rozlišovat.

Odpuštění je jednostranné: osoba 1 odpouští osobě 2. Smíření je vzájemné, oboustranné: osoba 1 odpouští osobě 2 a osoba 2 – jakoby v protitahu – odpouští osobě 1.

Odpustit našim „viníkům“ je možné vždy. Smíření s našimi „viníky“ se nemusí vždy podařit, když ten druhý není k odpuštění ochoten nebo již zemřel. Musíme odpouštět nadále i zemřelým, kteří nás ve svém životě urazili.

Naše smíření s Bohem je možné vždy. Bůh každého člověka miluje a odpouští mu. Bůh je nekonečně milosrdný.

Smíření s mým Já, se sebou samým je rovněž možné vždy. Z toho plyne neomezené sebe-

přijetí, předpoklad pro zdar našeho života.

Podstata odpuštění není zapomenout, zamést pod koberec, pasivně nechat přejít. Odpuštění není nic pasivního. Odpuštění je něco aktivního. V takto aktivním úkonu odpuštění vidím tři stupně:

1. stupeň: propustit, dát pryč, tedy odpouštět bez křesťanského pozadí. Odpouštět z čistě rozumových důvodů, i to je zisk. Kdyby bylo odpouštění olympijskou disciplínou, byla by za tento první stupeň bronzová medaile. Otevřená zůstává otázka: „Kam“ pryč to dávám? Otevřené zůstává také: Kdo se postará o spravedlnost? Kdo potrestá mého pachatele, mého „viníka“?

2. stupeň: propustit, dát pryč, odevzdat, předat. Tento stupeň obsahuje, „kam“ dávám, a tak je zde obsaženo i odevzdání, předání: předání Ježíši – na kříž. Břímě dosavadního neodpuštění předat Jemu, pak Ježíš Kristus nese břemeno. Ježíš Kristus se stará o spravedlnost a milosrdenství pro obě strany. Nemusím proto viníka, pachatele potrestat. Ježíš Kristus je také jediný, kdo může vyléčit zranění, která jsem utrpěl

nespravedlností: Ježíš Kristus je Lékař. Odpuštění je tedy pro křesťana soustředěno na Ježíše. Protože miluji Krista, odpouštím, tak jak Kristus odpouští mně, protože mě miluje. Odpuštění je bezpodmínečná láska. Odpuštění chápané podle Bible je jednoznačný biblický úkol, nic jednoznačnějšího neexistuje! „Otče, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ „Odpouštějte si navzájem, jak i Bůh odpustil vám v Kristu Ježíši.“ Odpuštění přetrhává moje negativní vazby k zraňující osobě a k utrpěné nespravedlnosti. Tak je odpuštění i osvobození: dávám svobodu sobě, dávám svobodu mým „viníkům“, dávám svobodu Bohu, dávám Bohu volný prostor, aby Bůh mohl svobodně působit na mne i na mého „viníka“ svou láskou a milosrdenstvím. Nejen já, zraněný, potřebuji Boží pomoc, Boží lásku, Boží milosrdenství, i můj „viník“ potřebuje Boží pomoc, Boží lásku, Boží milosrdenství. Při olympiádě odpuštění odpovídá tomuto 2. stupni stříbrná medaile.

3. stupeň: převzít, vyznat, obětovat, děkovat. Jako katolický křesťan mohu své odpouště-

jíci jednání ještě zdokonalit. Tak bych měl dodatečně převzít jako svou povinnost úlohu zástupce. Jako zástupce svého „viníka“ předstoupit před Boha a prosit za odpuštění jeho viny a zranění lásky vůči mně, jak to učinil Kristus: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“, nebo Štěpán: „Otče, nepřičítej jim to za hřích.“ Tak se mohu modlit za svého „viníka“ a žehnat mu: „Dobrořečte těm, kteří vás proklínají!“ Škrtám vinu na své listině; pálim svůj dlužní úpis, odpouštím mu jeho vinu, nepřičítám mu ji: „Smiluj se, Pane, nad svým služebníkem, propusť ho a promiň mu jeho dluh.“

Tento stupeň obsahuje také vyznání mých vin, mých dosavadních neodpuštění a jejich následků, jako je hněv, zášť, nenávisť. Vyznávám je před Bohem a ve zpovědi. Mohu také bolest svého zranění, nemoci, zarmocení spojit s utrpením Kristovým a obětovat je Otci skrze Ducha Svatého. A nesmím zapomínat děkovat Bohu za jeho milost, že mi dal sílu, že jsem mohl odpustit, a děkovat mu za požehnání, které mi z mého odpuštění slibuje. Tak snáším na zem kousek nebe! To je právě následování Krista. Zlatá medaile!

Odpuštění je vždy úkonem vůle, svobodného rozhodnutí. „Chci odpustit!“

Odpuštění není blažená záplava citu! Odpuštění vždy vyžaduje moji vůli, ale je to dokonce Boží milost. O tuto milost moci odpouštět musíme vytrvale prosit. A odpouštět je Boží vůle a Bůh tuto modlitbu vyslyší. Tíže neodpuštění je hrozná nouze, zde mohu k Bohu „křičet“ o pomoc: „Pane, pomoz mi v mém neodpuštění!“

Odpuštění je práce, stojí námahu, někdy také slzy. Nezapomínejte začít krátkou modlitbou: „Pane, pomoz mi odpustit! Přijď, Duchu Svatý, zahoj, co je zraněno!“

Tizian Vecelli (kolem 1490–1576): Ježíš na kříži a kající lotr

Jak postupuji nejlépe při této „práci“ odpuštění, abych udržel tři naznačené stupně? Nejlépe postupovat podle otázek:

Komu musím odpustit? Vždy cíleně, směrem k určité osobě a situaci, nikdy paušálně. Udělejte si seznamy, nejlépe tři různé: osob, kterým musíte odpustit, situací, ve kterých sami musíte odpustit, a problémů, na které si stěžujete Bohu.

Co musím odpustit? Všechno! Neexistuje žádná výjimka!

Kdy musím odpustit? Pokud možno ihned! Pavel v listu Efezanům doporučuje ještě týž den. Než zapadne slunce, nejpozději večer při večerní modlitbě. Jen tak můžeme zítra začít nový den. Platí také odpuštění včas, nebrat s sebou nic neodpuštěného do hrobu, ani v srdci ani v závěti. Musíme si být vědomi, že smrt může přijít zcela náhle. Umírání může být velmi těžké, když nás tíží břemeno neodpuštěného. Při umírání můžeme být také tak slabí, že nebudeme mít sil nebo potřebné vědomí. Proto moje naléhavá rada: Odpouštěj včas za života. Není-li možno odpustit rychle, protože zranění je příliš velké, je tu potřebná okamžitá a naléhavá modlitba.

Jak často musím odpouštět? Kristus odpovídá na Petrovu otázku: sedmdesát sedmkrát.

Tolik v krátkosti má doporučení pro rychlé a jednoduché případy, kterých jsem si vědom, že vyžadují odpuštění. Ale jsou ještě další jména, situace a problémy, které mě hned nenapadnou. Protože mnoho neodpuštěného je také utopeno v podvědomí. Vzpomeneme si možná: Na to už jsem dávno zapomněl. A zde tkví nebezpečí: zapomenuto, ale nikoliv odpuštěno.

Taková „zapomenutá neodpuštění“ dřímou v podvědomí. A neuvědomované neodpuštění je hořkým kořenem pro mnoho negativního. Negativními plody „hořkých kořenů“ jsou např. negativní očekávání, precitlivělost, agrese, hněv, zlost, tvrdost, chlad, „kamenné srdce“. Lidé,

Pieter Bruegel st. (asi 1525–1569): Cizoložná žena

kteří na to stůňou, plní čekárny u psychologů. Možná, že tam najdou pomoc, nikoliv však uzdravení.

„Uzdravení“ tohoto nejdříve nevědomého vyžaduje čas a modlitbu. Ale uzdravení je možné jen skrze odpuštění. K tomu doporučuji naléhavě několikadenní exercicie s hlavním zaměřením na „vnitřní uzdravení“, které vede zkušený duchovní vůdce. Duch Svatý pak odhaluje a Ježíš uzdravuje. Lékařem je Ježíš! To je tedy můj recept: exercicie, nikoliv „klid“.

Naučili jsme se, že odpuštění je povinností. Jak je tomu u druhé strany mince, u neodpuštění?

Co působí neodpuštění? Mohu si vůbec dovolit neodpustit? Neodpuštění škodí mně samému. Neodpuštění nakládá řetězy, staví zdi, zatvrzuje srdce jako kámen, působí negativní vazby. Bez odpuštění vzniká mnoho problémů, pro které není pomoci. Když

neodpustím, rostou ve mně hořké kořeny. A tyto hořké kořeny mě nakonec učiní hořkým. Když neodpustím, zůstávám dále v zajetí, svázaný, spoutaný. Když neodpustím, otevírám se dokořán tělesným i duševním nemocem.

Poznání musí znamenat: Nemohu si dovolit neodpustit.

Musím také všechna dřívější neodpuštění a nesmíření vyznat ve zpovědi před Bohem a litovat jich jako hříchů proti lásce a prosit za jejich odpuštění.

Neodpuštění vytváří nekonečný ďábelský kruh, ve kterém ďábel v pravém slova smyslu hraje svou nekonečnou hru: zraněný je sice nejdříve „ubohá oběť“, ale zůstane obětí, dokud neodpustí. Neboť co horšího, on je nyní také sám pachatelem! Existuje staré psychologické pravidlo: jen zranění zraňují, jen ti, kterým bylo ublíženo, ubližují, jen ponížení ponižují. Jak nesmířený zraněný člověk dál zra-

ROZHODNUTÍ SOUDU PORUŠUJE NÁBOŽENSKOU SVOBODU

Polští poslanci s výjimkou socialistů vypracovali rezoluci „Ochrana náboženské svobody“. Protestují v ní proti rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o křížích na italských školách. Podle jejich názoru rozhodnutí soudu pohrdá lidskými city a právy a narušuje sociální mír.

NOVÝ OBJEV NA TURÍNSKÉM PLÁTNĚ?

Italská historička Barbara Frale oznámila, že objevila na Turínském plátně stopy písmen, které mohou pocházet z dokumentu přiloženého k mrtvole a na kterém jsou slova „Ježíš Nazaretský“. Jiní historikové, ačkoliv uznávají pravost relikvie, jsou k jejímu objevu zatím skeptičtí.

Kath-net

ňuje, jím zraněný zase zraňuje jiné atd., tak ďábelský kruh nebere konce, pokračuje stále dále v rodinách a celých generacích.

U mnoha tělesných nemocí, zvláště u nádorů, může být neodpuštění spolupříčinou, ne-li hlavní příčinou. Ve smyslu celostní medicíny platí, že vlastně u všech tělesných nemocí můžeme pátrat po nesmířených situacích.

Podívejme se nakonec raději na tu krásnější stranu mince! Naučit se odpuštět, cvičit se v odpuštění a konečně odpuštět může být nesmírně užitečné pro náš život!

Odpuštění je terapie, je to „sebeléčení“. Odpuštění jako duchovní terapie je aktem „duchovní inteligence“. Odpouštět znamená učinit zdravým. Výsledky vědeckých výzkumů jsou jednoznačné: odpuštění a smíření snižuje krevní tlak a šetří srdce. Odpuštění je nejlepší profylaxe proti srdečnímu infarktu a mnoha srdečním problémům. Odpuštění zmírňuje chronické bolesti v zádech, uvolňuje svalové napětí, mírní závratě, únavu, deprese, snižuje nadváhu. Lidé schopní odpouštět se rychleji zotavují ze stresu a hněvu. V pravém slova smyslu platí: Odpuštění přináší rozkvět.

Zisk z odpuštění je všestranný:

- * zdraví díky předcházení nebo uzdravení určitých symptomů nebo nemocí;
- * mír s lidmi, kteří nás zranili, mír se sebou, mír s Bohem;
- * svoboda od negativních vazeb;
- * vzpomínky bez bolesti, bez zášti, bez hněvu a trpkosti, bez slz.

Ovšem nejlepší shrnutí nám dává svatý František ve své Písni o slunci: „Buď veleben, Pane, skrze ty, kteří odpouštějí z lásky k Tobě.“

Odpouštět z lásky ke Kristu a k větší Boží slávě! To je zlatá medaile!

Z Der Fels 6/2009 přeložil -lš-

Roku 1828 v dostavníku ze Saint Étienne do Saint Chamond cestovali dva kněží a seděli proti třem mladým mužům v řeholním šatu. Jeden ze dvou kněží se zeptal svého spolubratra, kdo jsou ti řeholníci, kteří ho udivovali svou skromností. „Jsou to řeholní bratři, kteří vyučují na venkově děti.“ – „A jak se jmenují?“ – „Malí bratři Panny Marie.“ – „A kdo je založil?“ – „To se ani neví. Několik mladých se spojilo, napsali si řeholi shodnou s jejich posláním a jeden kněz jim velkodušně poskytuje služby. Bůh požehnal této komunitě a dopřál jí rozkvet proti všemu lidskému očekávání.“ Kněz, který tak pokorně mluvil a zamlčel vlastní jméno a svou roli, byl oním zakladatelem: P. Marcel Champagnat.

Narodil se jako devátý v rodině s desíti dětmi 20. května 1789 v Le Rosey v malé obci Marlies v departmentu Loir. Je to místo vzdálené od všech důležitých cest. Víra se tu zachovává nedotčená, vzdělávaná horlivými kněžími. Ale i sem dorazily informace o revoluci a její myšlenky nezůstaly bez vlivu. Jean Baptiste Champagnat, Marcelův otec, byl jmenován plukovníkem Národní gardy v kantonu. Tento úřad mu ukládá prosazovat nový kult desetidenního týdne, který má nahradit mši svatou v kostele v Marlies, změněném na chrám Rozumu. Otec nicméně u sebe hostí svou sestru řeholnici a nechává svou manželku a děti, aby se účastnily mše svaté u nepřisežných kněží, kteří se skrývají v okolí.

Způsob, jak překonat nepřízeň

Pod vedením matky a tety se Marcel učí pravdám víry, ale jeho první školní zážitek ho šokoval. Učitel ho zavolal k tabuli, ale jiný žák ho předběhl a on dostal pár pohlavků. Marcel je tím zděšen a odmítá další den jít do školy, i když rodiče na něho naléhají. Později se často vrací k této epizodě a chápe ji jako

příklad, který nikdy nechce následovat. Ve výchově mládeže začne tím, že odmítá použití jakéhokoliv násilí. Autorita tak, jak ji chápe, nepotřebuje prostředky toho druhu.

Marcel je rád, když může vstoupit do následování svého otce: do mlýna, na pole, na pastviny. Je v práci velmi pilný a projevuje nadání pro obchod. Byly mu svěřeny ovečky, o které se stará a které po několika měsících prodává. Se svým bratrem Janem Petrem se zabývá plánem založit výnosný obchod.

V létě 1803 se v rodině Champagnat představí dva kněží. Procházejí diecézí na žádost lyonského arcibiskupa Mons. Fesche, Napoleonova strýce, aby povzbuzovali kněžská povolání. Farář v Marlies jim doporučí, aby navštívili rodinu Champagnat, kde jsou dva chlápce velmi dobré pověsti. Pan Champagnat, který je touto návštěvou trochu překvapen, odpoví: „Moji synové nikdy neprojevovali touhu stát se kněžími. Ale jsou zde vedle, můžete je vidět.“ Bratři odpovídají, že takový úmysl nemají, ale Marcel vysloví touhu po kněžství, dosud neprojevenou. Aby ho připravili na studium, pošlou ho k jednomu příbuznému, učiteli v nedalekém městečku. Má tam dobré podmínky, aby dohnal své zpoždění. Trpí však tím, že náhle ztratil otce. Na konci školního roku řekne učitelova manželka paní Champagnat: „Váš syn projevuje velký zájem jít studovat, ale byli byste hloupí, kdybyste ho tam poslali. Má málo nadání a mnoho handicapů.“ Marcel si je vědom svých nedostatků, ale matka ho podpoří. Jdou spolu do La Louvesc, což je den cesty z Marlies. Zde se nachází hrob svatého Františka Regis, apoštola této země z XVI. století. Po návratu mládenec prohlásí: „Připravte mi věci, chci vstoupit do semináře. Když bude Pán Bůh chtít,

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Svatý Marcel Champagnat

podají se mi to.“ Na podzim 1805 odejde do malého semináře ve Varricres. Tam se ze všech sil věnuje studiu. Má šestnáct let, jeho spolužáci jsou mladší než on a vysmívají se mu. Počátky jsou obtížné a učitelé příliš nepovzbuzují. Nicméně ani jeho

P. Marcel Champagnat

chování není, jak by mělo být. Pod vlivem jednoho spolužáka zajde na své jmeniny na sklenku do jedné hospody. Na konci prvního ročníku je hodnocen jako neschopný pokračovat. Marcel je přesto přesvědčen o svém povolání a vypraví se znovu na pouť do Lalouvesc. Pak prosí ředitele semináře, aby ho nechal zkusit ještě jeden rok. Díky jednomu knězi a spolužákovi, který mu pomáhá, je tato zkouška korunována úspěchem. R. 1810 ztrácí Marcel svou matku. Pokračuje osm let ve studiu v malém semináři a 1. listopadu 1813 vstupuje do velkého semináře svatého Ireneje v Lyonu. Tři roky, které tam stráví, proběhnou v pokojné atmosféře, zbožnosti a studiu, a to i přes politické události spojené s pádem Napoleona. Zaměřil se na větší věrnost v plnění svých povinností. Během prázdnin učí v okolí svého domova děti náboženství.

V průběhu posledního roku v semináři Marcel spolu s několika svými druhy, které trápil odpad od křesťanství ve Francii, pomýšleli na založení společ-

nosti, jejíž členové by se zavázali k práci na obnově křesťanské víry pod ochranou Nejsvětější Panny. Tato společnost spatřila světlo a zorganizuje se postupně v letech 1817–1836, kdy obdrží schválení Svatého stolce. Marcel, který mnoho trpěl během svého dětství nedostatkem vzdělání, naléhá, aby se společnost věnovala také školnímu vzdělávání dětí. Chce formovat bratry vychovatele.

22. července 1816 přijal Marcel spolu s 15 spolubratry kněžské svěcení. Další den vstoupili do mariánské svatyně ve Fourvière, aby zasvětili svou službu Panně Marii, a věnovali se založení kongregace školských bratří maristů. 13. srpna následujícího roku nastupuje P. Champagnat do obce La Valla na úpatí Monte Pilat, kde je kaplanem. Kraj je to chudý. Horský terén poskytuje málo úrodné půdy. Náboženská praxe je slabá, obyvatelstvo je roztroušené a přetrvává vliv revoluce. Farářem je starý kněz, který káže co nejméně a vůbec se nevěnuje katechismu. Marcel má 26 let a dává se do práce. Podle svého zvyku se zaměří především na děti. Shromažďuje je o nedělích, v zimě každý den. Jeho lekce jsou prosté, jasné, obohacené příklady čerpanými z jejich prostředí, z Písma svatého a ze života světců. Ve svých nedělních kázáních připomíná hlavní pravdy víry. Projevuje i něco přísnosti, nakolik mu to jeho dobrota dovoluje. Protože má své ovečky rád, může si dovolit pokárat farníky, když vidí, jak se někdy utápějí v alkoholu a holdují vesnickým zábavám, které jsou nebezpečím pro duši. Nesnáší žárlivost a spory mezi sousedy a příbuznými. On sám každý den studuje teologii. Brzy začne v neděli odpoledne pořádat se souhlasem faráře pobožnosti, ke kterým připojuje praktické úvahy potřebné pro své posluchače. Přichází jich

stále více. Jeho slova jsou prostá a sladká. Říkají o něm: „Jeho slova jsou sladká jako růže.“ „Je vidět, že je z Le Rosey“ (jeho rodný kraj). V každé roční době i za nepohody, bouřky či vánice se vydává na hodiny trvající cesty za nemocnými, aby jim posloužil svátostmi nebo bděl při umírajícím. Krok za krokem se v La Valla a okolí mění tvářnost křesťanů.

28. října 1816 je povolán do odlehle samoty k lůžku nemocného dítěte Jana Křtitele Montagne. Konstatuje s bolestným překvapením, že chlapec vůbec nezná náboženství, dokonce ani neví, zda je Pán Bůh. Dvě hodiny ho vyučuje o základech víry a pak ho vyzpovídá. Když se tam vrátí podruhé, chlapec už není mezi živými. Je pln vděčnosti k Boží prozřetelnosti, která ho zavedla do této pustiny, nicméně i sklíčen, že musel konstatovat tak velkou neznalost ve farnosti, která si říká křesťanská. Rodí se pevné rozhodnutí, které ho už nikdy neopustí, bez otálení založit společnost, která se bude věnovat vzdělávání mládeže.

Nouze ve výchově

I dnes ještě výchova dětí zůstává prvořadým úkolem. Benedikt XVI. to připomíná: „Mluví se o velké výchovné nouzi, o rostoucích nesnázích, s jakými se setkává předávání základních znalostí o životě a o správném chování novým generacím, o obtížích, které se týkají jak školy, tak rodiny.“ Můžeme dodat, že se jedná o nouzi nevyhnutelnou: ve společnosti i v kultuře, která si často dělá z relativismu své krédo – relativismus se stává svým způsobem dogmatem – v takové společnosti schází světlo pravdy, dokonce se pokládá za nebezpečné mluvit o pravdě, pokládá se to za příliš „autoritativní“ a nakonec se pochybuje o dobrodiní života. „Toto je tedy prvořadý úkol vaší pastorační práce: přiblížit ke Kristu a k Otci novou generaci, která žije ve světě z velké části vzdáleně od Bo-

ha. Drazí bratři a sestry, musíme si být vždy vědomi, že toto dílo není možno uskutečnit jen našimi silami, ale pouze mocí Duha Svatého“ (11. června 2007).

Po návratu z návštěvy u chlapce Montagne přijme Marcel dva mladé lidi, kteří budou základem jeho budoucí kongregace. Počátky jsou velice skromné a pokorné. 12. ledna 1817 ubytuje otec Champagnat své dva novice v jednom domku blízko své fary. Panuje tu extrémní chudoba. Čas je rozdělen mezi modlitbu, studium a manuální práci. Živí se tím, že vyrábějí hřebíky, jak je tomu v mnoha rodinách kolem. Brzy se ke dvěma novicům přidávají čtyři žadatelé. Jeden z nich, Gabriel Rivat, má deset let. Dva roky navštěvuje lekce katechismu P. Champagnata a po prvním svatém přijímání se cítí povolán připojit se ke skupině bratří sjednocených v La Valla. 16. května 1818 ho přivádí ke kaplanovi jeho matka, která ho již od útlého dětství zasvětila Panně Marii. Gabriel, který přijme jméno František, se později stane nástupcem zakladatele bratří maristů.

„Je to Tvoje dílo!“

Péče o Bratrstvo nijak nebrání otci Champagnatovi v rozvoji jeho práce ve farnosti. Jeho faráři se však zdá, že se přepíná. Marcel tedy požádá, aby se směl přestěhovat do domu svých bratří, protože jejich formace vyžaduje učitele. Ale čtyři roky po jeho příchodu do La Valla nepřibýlo k bratřím žádné povolání, proto zahájí nověnu k Panně Marii: „Je

Děti naslouchají vyprávění P. Marcela

to Tvoje dílo, nikoliv moje. Pošli mi bratry.“ Jeho modlitba je vyslyšena a dostaví se dva mladí muži, kteří přišli zdaleka. Domek je příliš těsný. Je třeba stavět. Celá komunita se dá do díla pod vedením Marcela, který dělá zedníka i tesaře.

Mezitím otec Champagnat začal zakládat školy, jednu v Marlies, ve své rodné farnosti. Ale po farářích v oblasti začínají kolovat tvrdé kritiky proti kaplanovi z La Valla: „Jeho kongregace se vměšuje do naší práce, je to chiméra zrozená z pýchy a nerozváznosti. Jak si může myslet někdo, kdo nemá ani prostředky, ani talent, že může založit společnost?“ Faráři nehodlají jeho dílo podporovat, někteří faráři odrazují zájemce o jeho kongregaci. Jeden z jeho žáků řekne: „Mýlili se, když nás chtěli varovat, když napadali důvody, pro které jsme se rozhodli. Kdyby to byly jen lidské důvody, nevydrželi bychom zde ani jeden den. Kdo by nás mohl držet v domku, kde jsou v posteli jen slamníky, kde jíme černý chléb, často špatně upečený, a trochu vody? ... To, co nás drželo v podmínkách,

kteří byly tak proti naší přirozenosti, byla Panna Maria. Všichni jsme byli tak uchvázeni krásnými slovy, která nám řekl otec Champagnat o Panně Marii, že bychom za nic na světě neopustili své povolání.“

Pomluvy proti kaplanovu dílu se dostaly až na lyonské arcibiskupství. Jeden z vikářů, který prakticky vládne diecézí, ho kárá, druhý vikář ho podporuje. Postupně se vytváří klima nedůvěry vůči bratrům učitelům. Komunita žije v očekávání katastrofy. Ve svých obavách se Marcel obrací na Pannu Marii. Ale 22. prosince je jmenován apoštolským administrátorem diecéze Lyon Mons. de Pins, který je P. Champagnatovi nakloněn. Marcel se obrátí na svého spolužáka ze semináře otce Courveilleho, který vede společnost otců maristů. Současně je zproštěn funkce kaplana v La Valla. Oba kněží se snaží získat velký pozemek v blízkosti Saint-Chamond, aby zde mohli postavit velkou budovu pro 150 bratří. Je to v okolí neslychaný projekt, mnozí to nechápou. Rozpoutala se nová pomlouvačná kampaň. Nicméně příprava stavby pokračuje. Bude se nazývat Notre Dame de l'Hermitage. Ovšem P. Courveille si osobuje právo vedoucího komunity, která uznává za svou hlavu Marcela. Ten vyvolá volbu představeného. Jednohlasně byl zvolen P. Champagnat. P. Courveille se nevzdává. Využívá doby jeho nepřítomnosti, když navštěvuje školy, a zneklidňuje komunitu. A když se v prosinci 1825 vrátí Marcel z cesty, zahrne ho vřelými slovy. P. Champagnat, vyčerpaný přemírou práce a především finančními starostmi, se zhroutí a musí ulehnout. Za týden nato stojí na prahu smrti. Když se to věřitelé dovědí, všichni najednou se hlásí o své peníze. Naštěstí farář ze Saint-Chamond zaplatí část dluhů. Ale dům tone v hrůze. Když se už zdá, že kongregace je ztracena, zdravotní stav Marcela se začne zlepšovat. P. Champagnat však už nikdy

Jedna ze škol Malých bratří Panny Marie

nenabude svých původních sil. P. Courveille dále usiluje o místo hlavního představeného. Ale v květnu 1826 se dopustí velké chyby, která ho přinutí odejít do Trapa di Aiguebelle. P. Marcel, ve snaze stabilizovat povolání komunity, uspořádá soustředění zakončené složením reholních slibů.

Umění zachovat klid

Deset let po založení má bratrstvo 80 členů rozmístěných v šestnácti ústavech. P. Champagnat usiluje o uznání ze strany úřadů, zvláště o to, aby získal pro své bratry zproštění vojenské služby, která tehdy trvala sedm let. Když neuspěl, napsal: „Dříve nebo později toho dosáhneme. Nyní je nejdůležitější, abychom konali to, co je vůle Boží, tedy to, co je v našich silách, a pak můžeme být klidní a nechat jednat jeho Prozířetelnost. Bůh nejlépe ví, co nám prospívá. Jsem si jist, že nějaké zpoždění nám neublíží.“ Požadované uznání však přijde až po smrti zakladatele.

P. Marcel často vyzývá své bratry, aby se zcela odevzdali Bohu a bližním. Sám to hlásá svým příkladem. Když mu vytýkají, že přepíná své síly, odpovídá: „Nikdo není nenahraditelný, ale Ježíš nám říká: Je třeba kráčet, dokud je světlo“ (Jan 12,35). Snaží se probudit v bratřích opravdovou úctu k Panně Marii. „Jiní řeholníci se posvěcují, jedni chudobou, druzí poslušností, jiní horlivostí o spásu duší. Chtěl bych, aby nikdo nepřekonal naše bratry v lásce k Panně Marii, v úctě k ní.“ Maria je Patronkou bratří, kteří nesou její jméno, ale je také jejich Matkou, Vzorem a Hlavní Představenou a podle vyjádření zakladatele jejich „pravým bohatstvím“. Mají se na ni obracet v každé záležitosti, pomáhá v každém nebezpečí, jí patří sláva za všechny úspěchy. Ona všechno vykonala. 12. května 2009 řekl Benedikt XVI.: „Není plodu milosti v dějinách spásy, který by nepotřeboval ne-

Dílo P. Marcela je pod zvláštní ochranou Panny Marie

zbytný nástroj a prostřednictví Panny Marie.“

Koncem roku 1839 bylo zřejmé, že síly otce Marcela se viditelně ztrácejí. Pater Colin, zakladatel Otců maristů, mu radil, aby ustanovil nástupce pro svou kongregaci. V říjnu se konala volba, ze které vzešel bratr František Rivat. Zakladatel sice nezůstal nečinný, ale nemoc žaludku mu ztěžovala příjem stravy a nutila ho, aby se šetřil. V květnu 1840 ještě zahájil mariánské exercicie. Po návratu do cely prohlásil: „Můj život končí. Cítím, že nastává odchod.“ 11. května přijal pomazání nemocných v přítomnosti celé komunity. „Moji přátelé, důležité je, abychom milovali jeden druhého. Pamatujte, že jste bratři a Maria je vaše Matka, že jste povoláni ke stejnému dědictví v nebi.“ Závěr měsíce května byl pro něho velmi obtížný. 6. června v půl třetí ráno upozornil bratra, který měl u něho službu: „Přišla moje hodina. Bůh buď za ni požehnan!“ Upadl do agonie. Bratři se kolem něho shromáždili, a zatímco zpívali Salve Regina, otec Marcel odešel k Pánu a Panně Marii.

Jan Pavel II. o něm 18. dubna 1999 řekl: „Díky své nezlomné víře zůstal věrný Kristu i v těžkostech a uprostřed světa, který byl bez Boha. I my jsme povoláni, abychom dali k dispozici své síly v rozjímání o zmrtvýchvstání Kristu a vstoupili do školy Panny Marie.“

Preklad -lš-

Panna Maria z La Vang

V roce 1593 přinesl do Vietnamu katolickou víru Pater Diego Aduarte, který příplul na palubě obchodní lodi. Ve městě Dinh Cat zřídil misijní stanici.

Po příchodu italského kněze Patera Františka de Pina, který znal plynule vietnamsky, mnoho lidí přijalo katolickou víru, mezi jinými i králova teta. Kolem Dinh Cat vzniklo 37 farností.

Roku 1624 vytvořil Pater Alexandr de Rhodes, francouzský jezuita, vietnamskou fonetickou abecedu, která se dodnes používá. Katolická víra byla dlouho tolerována na základě vztahů k evropským zemím – Španělsku, Francii a Portugalsku.

Roku 1798 spolupracovníci mladého krále vyvolali pronásledování katolíků, kteří byli obviněni z odpovědnosti za přítomnost cizinců na vietnamské půdě. Během pronásledování zemřelo více než 100 000 katolíků mučednickou smrtí.

Křesťané prchali do džungle a hor v centrálním Vietnamu, kde se připravovali na mučednictví. Mnoho jich zemřelo na následky zimy, hladu a jako kořist šelem. Aby si dodali odvahy, shromažďovali se kolem jednoho velkého stromu a modlili se růženec ke cti Matky Boží. Tu se jim jednoho dne zjevila Matka Boží, oděná do jejich šatu, s Ježíškem v náručí a v doprovodu dvou andělů. Posílila je a potěšila a dala jim radu, jak používat listy stromů jako lék. Pak jim slíbila, že každý, kdo se sem přijde modlit, bude vyslyšen. Během pronásledování došlo k dalším zjevením.

V letech 1798–1885 ke cti zjevení svaté Panny byla na tomto místě postavena primitivní kap-

le s doškovou střechou. Pověst o tomto místě se rozšířila po celé zemi. I přes obtížný přístup sem putovalo velké množství lidí.

Panna Maria z La Vang

V roce 1886 po oficiálním ukončení pronásledování byla původní kaple malá. Biskup Gaspar nařídil vystavět zde kostel. Vzhledem ke špatnému přístupu a nedostatku prostředků trvala stavba 15 let. 12. srpna 1901 posvětil biskup Gaspar nový kostel za účasti 12 000 osob a prohlásil Pannu Marii z La Vang za Ochránkyni katolíků ve Vietnamu.

V r. 1961 biskupové shromáždění v Hué v Jižním Vietnamu slíbili, že vystaví kostel zasvěcený Neposkvrněnému početí Panny Marie, jakmile to okolnosti dovolí. Prosili o svobodu pro Církev a o mír pro Vietnam. V dopisu z 8. srpna uznali La Vang za celonárodní mariánské centrum.

V roce 1972 během války mezi Severem a Jihem byly všechny budovy v La Vang zničeny.

Po sjednocení země (30. dubna 1975) obnovili biskupové slavnostně 1. května 1980 uznání La Vang za národní mariánské centrum.

Podle www.fides.org/fra/news/

Neodarwinistický model, který můžeme dnes pokládat za „hlavní proud“ evolucionistické teorie, tvrdí, že život se vyvíjel pomocí dvou přirozených mechanismů: „přirozeného výběru“ a „mutací“. Hlavní teze tvrdí, že tyto mechanismy jsou komplementární. Původem evolučních mutací je podle teorie kauzální mutace, která sídlí v genetické struktuře živých bytostí.

Hlubší zkoumání této teorie odhaluje, že neexistuje absolutně žádný takový vývojový mechanismus, protože ani přirozený výběr, ani mutace nepotvrzují domněnku, že by vznikaly nové druhy vyvinuté z jiných druhů.

Přirozený výběr

O přirozeném výběru jako přírodním procesu mluvili biologové, kteří předcházeli Darwina. Ten jej pak definoval jako „mechanismus, který udržuje druhy neměnné, aniž by byly porušeny“. Darwin však byl první, kdo tvrdil, že tento proces má také evoluční schopnost. Na tomto tvrzení postavil celou svou teorii. Název, který dal své knize, naznačuje, že přirozený výběr byl základem jeho teorie Vznik druhů přirozeným výběrem.

Nicméně od Darwinových dob ani o píď nepokročily pokusy dokázat, že by přirozený výběr někdy dal vznik novým živým druhům. Colin Patterson, velký paleontolog Národního muzea přírody v Anglii, který je navíc vynikající evolucionista, potvrzuje, že nikdy nebyla doložena taková síla přirozeného výběru, která by mohla vyvolat zmíněný proces.

Nikdo nikdy nevyvinul nový druh použitím mechanismu přirozeného výběru. Nikdo se k tomu ani nepřiblížil, a to je výsledek většiny diskusí v prostředí neodarwinistů.⁽⁸⁾

Přirozený výběr tvrdí, že ty živočišné druhy, které se dokázaly lépe přizpůsobit podmínkám svého přírodního prostředí, jsou určeny k tomu, aby ziska-

Proč vlastně evoluce? (3)

Pomyslné mechanismy evoluce

Harun Yahya

ly většinu a převážily, protože jejich potomci přežijí, zatímco méně přizpůsobiví vyhynou. Např. ve skupině jelenů ohrožovaných šelmami přežijí přirozeně ti, kteří dokážou rychleji běžet. To je pravda. Ale až už takový jev bude trvat jakkoliv dlouho, nepřetvoří se tito jeleni v jiný druh živočichů. Jelen zůstane vždy jelenem.

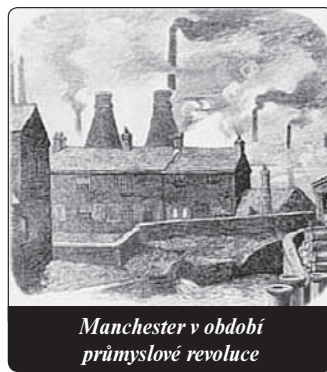
V roce 1986 publikoval Douglas Futuyma knihu pod titulem Biologie evoluce, která je pokládána za nejdůkladnější pramen, který vykládá evoluční teorii přirozeným výběrem. Nejslavnějším příkladem v tomto směru je případ nočních motýlů, který se projevil v průběhu průmyslové revoluce v Anglii.

Na počátku této revoluce v oblasti Manchesteru byla kůra stromů světlé barvy. Mýry s křídly tmavé barvy se stávaly snadnou kořistí ptáků, kteří se jimi živili. Jejich vyhlídky na přežití byly značně malé. V průběhu padesáti let však kůra stromů

výrazně ztmavla a kořistí ptáků se stávaly světlé mýry, kterých v oblasti výrazně ubylo. Evolucionisté používali tento příklad jako důkaz, který měl významně podporovat jejich teorii, jako by se mýry se světlými křídly vyvinuly v mýry s tmavými křídly.

Jenomže mělo by být zcela jasné, že tuto skutečnost vůbec nelze pokládat za důkaz pro teorii evoluce, protože přirozený výběr tu nedal vznik žádnému novému druhu, který by předtím neexistoval. Změnil se pouze poměr mezi různými variantami. Noční motýli nezískali nové charakteristiky ani nové orgány. Aby se motýl změnil v nový druh, třeba ptáka, musely by se uskutečnit zásadní změny v jeho genech. Musel by se projevit vnitřně zcela nový genetický program, který by na konci obsahoval kompletní údaje o fyzických charakteristikách ptáků.

Přirozený výběr však nemá schopnost dosáhnout nového orgánu u živého organismu nebo

Manchester v období průmyslové revoluce

BÝVALÁ ŘEDITELKA TRNEM V OKU

Planned Parenthood chtěla soudně umlčet svou bývalou ředitelku Abby Johnsonovou, která dala výpověď poté, co spatřila na obrazovce průběh potratu a zoufalý zápas bezmocného dítěte o život. Bývalý zaměstnavatel ji obvinil z prozrazení důvěrných informací a ohrožování bezpečnosti kliniky a jejich hospodářských plánů. Stalo se tak poté, co odmítla nabídku zvýšeného platu a návrat do kliniky. Johnsonová prohlásila, že dala výpověď jen proto, že změnila svůj postoj k potratu. Soudce odmítl žalobu jako neodůvodněnou. Tento výrok ji opravňuje, aby o Planned Parenthood mluvila ještě otevřeněji.

Kath-net

změnit tento organismus na jiný druh. Zatím však nejpokročilejším „důkazem“ evolucionistů zůstává změna poměru světlých a tmavých mýr v důsledku průmyslové revoluce. Přirozený výběr nemůže vůbec zvětšit nebo zmenšit genetické informace jednotlivých druhů a není schopen změnit druh v něco nového: mořskou hvězdičku v rybu, rybu v žabu, žabu v krokodýla, krokodýla v ptáka. Velký obránce darwinismu Gould musel poznamenat: „Podstata darwinismu spočívá v jediné větě: přirozený výběr má tvořivou sílu pro evoluční změny. Nikdo nepopírá, že přirozený výběr má negativní roli tím, že vylučuje nepřízůsobené jedince. Teorie by však potřebovala, aby přirozený výběr pozitivně tvořil ty přizpůsobené.“⁽⁹⁾

Může přirozený výběr vysvětlit komplexnost?

Jiná klamná metoda, kterou používají evolucionisté, je snaha představit přirozený výběr jako určitý druh uvědomělého pokroku. Přirozený výběr však nemá vědomí, nemá vůli a nemůže rozhodovat, co je pro živé organismy dobré a co zlé. Z toho plyne, že přirozený výběr nemůže vysvětlit biologické systémy a organismy, které mají charakter neredukovatelného komplexního systému. V takovém systému všechny složky a prvky spolupracují tak, že žádný z nich nemůže ani chybět, ani být zbytečný (např. lidské oko nemůže fungovat, dokud není kompletní se všemi svými součástkami). Vůle, která sestavuje tyto součástky do fungujícího celku, musí být schopná představit si je předem a směřovat pak přímočaře, aby dosáhla konečného funkčního stadia. Přirozené mechanismy však zcela postrádají vědomí nebo vůli a nemohou takový výsledek získat. Tato skutečnost od základů bourá celou evoluční teorii. Darwin sám si stěžoval: „Jestliže by bylo možno dokázat existenci nějakého komplexního orgánu, který

nemůže vzniknout postupnými, četnými malými mutacemi, moje teorie by musela absolutně padnout.“⁽¹⁰⁾ Takovým orgánem je nesporně např. oko nebo ucho.

Přirozený výběr působí pouze u individuí deformovaných, slabých, nepřízpusobených podmínkám daného druhu tak, že vede k jejich zániku. Nemůže však vytvářet nové druhy, nové genetické informace ani nové orgány.

Genetické mutace po havárii atomové elektrárny v Černobylu

ny. Je třeba přiznat, že nemůže vyvinout vůbec nic. Darwin sám přijal tuto skutečnost, když řekl: „Přirozená selekce nemůže působit, dokud se neobjeví vhodná žádoucí individuální variace.“⁽¹¹⁾ Z toho důvodu se neodarwinismus obrátil k tzv. mutacím. Ale jak uvidíme, mutace mohou být pouze příčinou zhoubných změn a zániku.

Důvod je prostý: DNA má velmi komplexní strukturu a jakékoliv náhodné změny mohou způsobit pouze poškození struktury. B. G. Ranganathan napsal: „Mutace jsou pouze malé, náhodné a škodlivé. Stávají se jen zřídka a v nejlepších případech jsou bez následků. Charakteristiky mutací v sobě obsahují neschopnost evolučního vývoje. Náhodná změna v organismu, který je vysoce specializovaný, může být jen neúčinná nebo zhoubná. Náhodná změna v mechanismu hodin nemůže přinést zlepšení, s velkou pravděpodobností však poškození, v nejlep-

ším případě zůstane neúčinná. Zemětřesení město nezlepší, nýbrž zboří.“⁽¹²⁾ „Mnozí jsou rozčarování, že prakticky všechny měnitelné geny jsou zhoubné. Jaký vliv mohou mít u vyšších forem života, kde všechny mutace vznikávají jako zhoubné?“⁽¹³⁾

Jakékoliv pokusy o generování „produktivních změn“ skončily neúspěchem. Po celá desetiletí se prováděly pokusy s jihoevropskou muškou *Ceratitis capitata*. Každá generace zaznamenala nějakou změnu, nikdy však prospěšnou a pro druh užitečnou. Po tisícových pokusech ve všech částech světa nevznikl ani nový enzym.⁽¹⁴⁾

Totéž potvrzuje jiný badatel Mihael Pitman. Všechny exempláře mimo láhve, kde byly vyvinuty, prakticky buďto zemřely, nebo byly sterilní, nebo měly tendenci vrátit se do primitivního stavu.⁽¹⁵⁾

Mutace nemohou vyvolat v organismech nové orgány nebo nové charakteristiky. Mohou způsobit jen abnormalitu a nemohou být předány novým generacím. To potvrzují také fosilní nálezy, které dokumentují, jak jsou všechny tyto scénáře vzdálené od reality.

*Harun Yahya:
Inganno dell' evoluzione
(Pokračování)*

Poznámky:

- ⁽⁸⁾ Colin Patterson, „Cladistics“, Interview with Brian Leek, Peter Franz, March 4, 1982, BBC.
- ⁽⁹⁾ Stephen Jay Gould, „The Return of Hopeful Monsters“, Natural History, Vol 86, July-August 1977, p. 28.
- ⁽¹⁰⁾ Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 189.
- ⁽¹¹⁾ Ibid, p. 177.
- ⁽¹²⁾ B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
- ⁽¹³⁾ Warren Weaver, „Genetic Effects of Atomic Radiation“, Science, Vol 123, June 29, 1956, p. 1159.
- ⁽¹⁴⁾ Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, New York: Harper & Row, 1983, p. 48.
- ⁽¹⁵⁾ Michael Pitman, Adam and Evolution, London: River Publishing, 1984, p. 70.

PRVNÍ BLAHOŘEČENÍ VE SVATÉ ZEMI

Za účasti 2000 věřících byla v Nazaretě prohlášena za blahoslavenou řádová sestra Maria Alfonsina Ghattas (1843–1927). Hlavním celebrantem slavnosti byl arcibiskup Angelo Amato, prefekt Kongregace pro otázky svatořečení.

Nová blahoslavená se narodila v Jeruzalémě v zámožné palestinské rodině. Ve 14 letech vstoupila do řádu sv. Josefa. Obdržela ve vidění pokyn k založení společnosti mladých arabských žen se jménem Růžencové sestry. Kongregace vznikla v roce 1880. Dnes má kongregace 260 sester, které pečují o vzdě-

Sestra Maria Alfonsina Ghattas

lání a pastorační dívek. V dnešním Jordánsku založily své první školy.

Kath-net

ZÁKAZ PŘIJÍMAT EUCHARISTII

Americký biskup Thomas Tobin zakázal demokratickému poslanci Patricku Josefu Kennedymu přístup k Eucharistii a upozornil všechny kněze, aby dbali na toto nařízení. Kennedy prohlásil v tisku, že nemůže zaručit, zda se tím bude řídit. Biskup byl tímto sdělením rozčarován a oznámil, že již v roce 2007 upozornil politiky na to, že nemohou přistupovat k svatému přijímání, pokud zastávají názory neslučitelné s naukou Církve.

KNĚZ JAKO DÁRCE LEDVINY

Texaský farář daroval svou ledvinu své farnici Varrie Gehlingové, která byla dlouhá léta odkázána na dialýzu a měla kvůli silné cukrovce amputovány obě nohy. 55letý farář Mons. Mark Seitz ji v její nemoci duchovně provázel šest let. Operace proběhla úspěšně. Farář řekl, že když dal za nás Ježíš svůj život, proč bychom neměli dát potřebnému ledvinu.

PORNOGRAFIE NA INTERNETU BUJÍ

Pornografie na internetových stránkách nabývá stále většího rozmachu. 12 % webových strán-

nek, 8 % e-mailů a 35 % všech download obsahují pornografii. 25 % požadavků na vyhledávání směřuje k sexu a pornografii. 43 % uživatelů sleduje pornografické filmy. S pornografií se na internetu setkávají i ti, kteří ji nehledají. Kontrola médií prakticky vůbec nefunguje. Mládež pokládá sledování pornografie za zcela normální a nemá potuchy o škodlivosti této závislosti. Na obrazovce je možno najít podívanou, při které mladým vstávají hrůzou vlasy na hlavě. Selhává nejen stát, ale i rodiče, kteří nejsou na tuto situaci ani nijak připraveni. Konstatoval to mediální expert Daniel Hajok v časopise „Jugend Medien Schutz-Report“ v Bonnu.

METODA PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODINY

Institut pro manželství a rodinu ve Vídni zdůraznil, že metoda přirozeného plánování rodiny není „církvní“, ale je to vědecky zdůvodněná a prokázaná metoda. Ředitel institutu Günther Danhel poukázal před novináři na rostoucí zájem o tuto zcela neškodnou, přirozenou a účinnou metodu, která navíc upevňuje a prohlubuje vztahy manželů.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

OBRAZ TROJICE V DUŠÍCH

Jiným velmi bolestným bodem, který zraňuje Mé Srdce plné lásky, je málo ohledu a málo taktu, s jakým Moji kněží jednají s dušemi, jak je zraňují, jak jim ubližují (s vážnými důsledky) a vzdalují je z Mojí otcovské náruče.

Já jsem láska, odpuštění, trpělivost, milosrdenství, zatímco mnozí Moji kněží jsou v jednání s dušemi tvrdí, panovační, netrpěliví a neúprosní. Je tak obtížné pozvednout duši padlou, zraněnou, zklamanou hrubým jednáním a příkrostit kněze! Jen Já mohu změřit smutné a také tragické důsledky a jiné rány, které se neuzdravují a které mohou dokonce přivést do věčné záhuby.

Kdybych Já tak jednal s mnoha Mými kněžemi, jak oni jednají s dušemi! Netrpěliví a přísní, drásají rány, místo aby je hojili, zraňují, místo aby přikládali na rány balzám vlídnosti; uvádějí do strachu, místo aby sdělovali mír, dráždí duše, místo aby měli soucit s jejich bolestmi, jejich trápením, nedostatkem ctností a také s jejich pády.

Copak nejsou otcí se svatou plodností Otce? Nejsou ve zповědnici Mými zástupci, nepředstavují Mne, který jsem tichý, pokorný a trpělivý?

Ne, s dušemi, a to i těmi nejvíce hříšnými, je třeba jednat s vlídností a jemností, protože je v nich obraz Trojice. Je třeba je přivádět ke Mně přesvědčováním, bez kárání za jejich chyby, je třeba léčit, čistit a oslabovat s láskou všechno to, co je hořké. A nejen to: kněží musí kompenzovat to, co duším schází.

Kněží musí očišťovat, léčit duše s mateřskou něžností, samozřejmě bez slabosti a bez lichocením, to je jasné! Musí očekávat, že bude působit milost, s větším nebo menším prodlením, protože žádný zповědník nebo duchovní vůdce nemůže předcházet Duchu Svatého, ny-

brž vždy musí sledovat božské působení Ducha v duších, otevírat mu cestu a odstraňovat překážky, které tomu mohou bránit.

Chovají se podle svého duševního stavu a mnohé duše to pocítují. Kolik duší by mohlo být svatých, ale pro kněžskou lenost jimi nejsou, protože oni nejsou ochotni zasáhnout do těžkostí, jak to vyžadují ony duše.

Utíkají před tím, co pokládají za mimořádné, místo aby se tomu pilně věnovali, aby předešli satanským úskalím a nástrahám; anebo přistíhují duším křídla, jimiž by měly vzletnout do výše, kam je volá Duch Svatý. Ale proč jsou kněžimi, ne-li proto, aby snášeli z lásky ke Mně těžkosti a nástrahy Satana, se kterými se mohou setkat?

Duch Svatý a – současně – Zlý usilují o vedení duší a kněz je musí vidět s těmito dvěma duchy, dobrým a zlým. Tito kněží ze strachu nebo z lenosti či protože jsou málo obeznámeni s určitými situacemi duchovního života, brzdí duše na jejich cestě za dokonalostí nebo je neprozřetelně nechávají kapitulovat před ďáblem, ačkoliv jejich nejdůležitější povinností je sjednat duším jasno a zachraňovat je.

Vliv dvou duchů v duchovním životě je velmi široký, ale to nezbavuje kněze povinností být v Božích službách ve dvojím boji a bojovat – často tváří v tvář – s ďáblem, aby mu vyrval kořist a přivedl oklamané duše znovu k Bohu.

Je jasné, že posvěcovat se za duše, trpět, modlit se a obětovat se za ně stojí mnoho; ale také jakým zadostučiněním pro kněze je podporovat pro Moji slávu působení Ducha Svatého, zničit Satana, odhalovat jeho podvody a jeho lži, vytrhnout z jeho drápů duše, které tolik miluji! Já, který jsem spravedlnost par excellence, umím hojně odměnit to, co někdo udělá pro Moji

Conchita Armida

slávu ve prospěch duší, za které jsem obětoval svůj život.

Všechny duše potřebují Ducha Svatého, ty, které druhé vedou, i ty, které jsou vedeny. Je třeba tohoto Ducha přitahovat láskou a obětmi.

Nejsvětější a božská plodnost Otce je v mnoha duších neaktivní, i v duších kněží, a kněží mají naopak tuto plodnost využívat a žít ji v sobě i v duších. (CC 290–302)

PÝCHA ŽIVOTA

Roztržitost zatemňuje inteligenci

To, co ohrožuje mnoho Mých kněží, je nedostatek studia. Studium nesmějí nikdy dát stranou, protože vědění je nevyčerpatelné. Dobré a svaté knihy jsou spásou pro kněze a láska k nim je osvobodí od mnoha zla. Kromě toho, že kněz musí být vzdělaný, kompetentní a na úrovni doby ve svém vzdělání, aby mohl dobře radit a sloužit jen Bohu a duším; toto vytrvalé studium ho zbaví velkého množství nebezpečí.

Ale i ve vědě je mnoho úskalí a nebezpečí z důvodu pýchy, především když jsou znalosti slabé. Aby mohli kněží věnovat čas studiu, potřebují usebranost, tuto nevyhnutelnou ctnost kněžského srdce v jejím vztahu ke světu.

Roztržitost zatemňuje inteligenci, činí kněze neschopným studovat a oslabuje jeho vůli. (CC 49,182–183)

Je mnoho necitlivých srdcí, která nenaslouchají Mému hlasu, hlasu trpícího Boha, který chce spasit svět prostřednictvím kněží.

V Mé Církvi jsou poklady, které jsou nevyužity, perly, jejichž cena není pochopena, milosti a dary, které k Mé nelibosti nejsou dány k dispozici pro nedostatek horlivosti těch, kteří jsou Moji. Kéž by kněží ocenili cenu jednu jediné duše a byli si vědomi toho, co Mě stála! Nuže když jde o jejich spolubratry, o kněze padlé nebo kněze, kteří jsou v nebezpečí, že klesnou, proč to ostatní kněží konstatují s apatií, s egoismem, jako by se jednalo o věc, která nemá žádnou cenu?

Kdybyste věděli, kolik bolesti Mi působí bratrský egoismus, a také otcovský, jaký konstatují v Církvi u těch, kteří neberou na vědomí, že to, co je Moje, je jako by to bylo jejich, ba co víc, jako by to bylo jejich osobní dobro. Nuže i ta kněžská povolání, která padají z propasti do propasti, aniž by našla někoho, kdo by je zadržel, mají nadpřirozený a božský původ. Ale jak znovu probudit v duších mnoha kněží horlivost pro Církev a pro Moji slávu?

Kolik kněží žije klidně ve svém egoismu a v pohodlí! Myslí si, že plní své svaté poslání, ale ve skutečnosti se zabývají jen sami sebou. Nevšímají si naléhavých potřeb, které má Moje Církev a které je třeba zahojit, když už ne jejich činností, tak alespoň jejich obětováním a sebezápory? To jsou povinnosti Mých kněží, a velmi vážné, které neplní. Kolikrát Mě zarmucují, zraňují a zasahují v nehlubší něžnosti Mého Srdce!

Je třeba modlit se a obětovat také za tyto kněze. Za lhostejné, egoisty, za ty, kteří se zabývají jen sami sebou a věcmi, které vůbec nejsou důležité; je třeba se mnoho modlit za tyto kněze zaměřené na sebe, neschopné podnětné akce, kteří žijou v životě i v životě duchovním.

► Je jich totiž mnohem více, než si myslíte. Jejich apatie a prostřednost Mě hluboce zraňuje.

Kněží nečinní? Kněží, kteří myslí jen sami na sebe? Kněží, kteří se nedokážou obětovat za druhé? To je úchylka! Takoví paraziti by byli kněžími jen podle jména, kdyby jejich kněžský charakter nebyl nesmazatelný a povinnosti, které jim ukládá, nebyly nade všechno svaté!

Tyto kněžské duše zapomínají na svůj původ a své povinnosti, které přijali při kněžském svěcení. Patří duším, a oni naopak žijí jen pro sebe; nechávají padat do propasti spolu se sebou osoby, které měli spasit. A dělají to pod prázdnou záminkou, že se jich to netýká, že nejsou svěřeny jejich péči.

Klidně spí, zatímco svět se hroutí, zatímco duše naléhavě prosí o jejich pomoc, o jejich radu, jejich obět, jejich spásnou a posvěcující akci!

Jak otrást těmito kněžskými dušemi, které stály Mé srdce kruté bolesti? Jak je vytrhnout z toho snu smrti, který uzavírá jejich cestu do nebe?

Pro ně všechno je námaha, všechno je nuda, jen jejich záliby a vrtochy jsou pro ně přitažlivým středem, jsou vladařem, kterého poslouchají.

Zlý si jich velmi cení, aniž si to uvědomují; myslí si, že nikomu neškodí, zatímco působí svou leností a netečností mnoho zlého.

Kde je život oběti u těch, kteří Mě denně přinášejí na oltáři v obět? Kde je jejich horlivost, jejich pracovitost, jejich láska a kde jsou duše, které je čekají a které by měli představit Mému Otci jako ty, které získali svými oběťmi? Kde je jejich víra, jejich umrtvování, jejich žížeň po možnosti slávy? (CC 54, 81–89)

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 296–301
Přeložil -lš-

O podstatě svátosti

Pro našeho autora studium Písma svatého a jeho historicko-literárního smyslu umožňuje pravou a vlastní teologii, totiž systematickou ilustraci pravdy, poznání její struktury, objasnění věroučných dogmat. Představuje její solidní syntézu v traktátu *De Sacramentis christianae fidei* (Svátosti křesťanské víry), kde se mezi jiným nachází definice „svátosti“, která – dále zdokonalená jinými teology – obsahuje podněty i dnes ještě zajímavé. Píše: „Svátost je tělesný nebo materiální prvek poskytnutý vnějším a smysly vnímatelným způsobem, který představuje svou podobou neviditelnou a duchovní milost, protože k tomu účelu byla ustanovena, a obsahuje schopnost posvěcovat“ (9,2: PL 176,317). Na jedné straně je to viditelnost v symbolu, „tělesnost“ Božího daru, ve kterém se ovšem na druhé straně skrývá božská milost, která pochází z historie: základní symboly vytvořil sám Ježíš Kristus. Pro vymezení svátosti je podle Huga od Svatého Viktora nutno vymezit tři prvky: Kristovo ustanovení, udělení milosti a analogii mezi vnějším prvkem – oním materiálním – a prvkem neviditelným, kterým jsou božské dary. Jedná se o pohled velmi blízký dnešnímu vnímání, protože svátosti jsou představovány jazykem utkaným ze symbolů a obrazů schopných bezprostředně oslovovat lidské srdce. I dnes je důležité, aby liturgií animátoři a zvláště kněží oceňovali s pastorační moudrostí znamení, která jsou vlastní svátostným obřadům, aby všichni věřící prožívali slavení svátosti se zbožností, intenzitou a duchovní radostí.

Cesta ke kontemplaci

Důstojným žákem Huga od Svatého Viktora je Richard, původem ze Skotska. Byl převorem opatství Svatého Viktora v letech 1162 až 1173, do roku své smrti. Také Richard přiroze-

ně sehrává základní roli ve studiu Bible, ale na rozdíl od svého učitele upřednostňuje alegorický smysl, symbolický význam Písma, s jakým např. interpretuje starozákonní postavu Benjamina, Jakubova syna, jako symbol kontemplace a vrchol duchovního života. Richard pojednává o tomto tématu ve dvou textech – Benjamin menší a Benjamin větší, ve kterých předkládá věřícím duchovní cestu, která zve především k cvičení v různých ctnostech a učí kázni a rozumovému uspořádání pocitů a vnitřních afektivních hnutí. Jen když člověk dosáhne rovnováhy a lidské zralosti na tomto poli, je schopen přistoupit ke kontemplaci, kterou Richard definuje jako „hluboký a čistý pohled duše obrácený k zázrakům moudrosti, spojený s extatickým smyslem úžasu a údivu“ (Benjamin Maior 1,4: PL 196,67).

Trojice jako nejvyšší vzor

Kontempace je tedy cílový bod, výsledek strmé cesty, která spočívá v dialogu mezi vírou a rozumem, tj. – ještě jednou – na teologickém diskurzu. Teologie vychází z pravd, které jsou předmětem víry, ale snaží se prohloubit poznání použitím rozumu a osvojuje si tak dar víry. Tuto aplikaci uvažování na pochopení víry praktikuje přesvědčujícím způsobem Richardovo hlavní dílo, jedno z velkých děl dějin *De Trinitate* (Trojice). V šesti knihách, které je tvoří, uvažuje s býstrostí o tajemství trojjediného Boha. Podle našeho autora, jelikož Bůh je láska, jediná Boží podstata spočívá ve sdělování, darování a milování mezi dvěma Osobami, Otcem a Synem, které se mezi sebou nacházejí ve věčné výměně lásky. Ale dokonalost štěstí a dobroty nepřipouští exkluzivitu a uzavření, vyžaduje také věčnou přítomnost třetí Osoby, Ducha Svatého. Trinitární láska je participativní, svorná a spočívá v přemíře rozkoše a ustavičném potěšení a radosti. To znamená, že Richard předpokládá, že

Bůh je láska, analyzuje podstatu lásky, co je obsaženo v realitě lásky, a dospívá tak ke Trojici Osob, která je logickým a reálným vyjádřením skutečnosti, že Bůh je láska.

Richard si je nicméně vědom, že láska, jakkoliv zjevuje Boží podstatu a dává nám „pochopit“ tajemství Trojice, je nicméně stále analogií, neboť mluvíme o tajemství, které přesahuje lidskou mysl, a jako mystický básník, jakým je, uchyluje se k jiným obrazům. Přirovnává např. božství k řece, k láskyplné vlně, která vyvěrá z Otce, plyne a vrací se v Synu, aby se pak šťastně rozlila v Duchu Svatém.

Draží přátelé, autoři jako Hugo a Richard od Svatého Viktora pozvedají naši duši ke kontemplaci božských skutečností. Současně nesmírná radost, jakou nám připravuje myšlení, obdiv a chvála Nejsvětější Trojice, vytváří a podporuje konkrétní úkol inspirovat se takovým dokonalým vzorem společenství lásky ve vytváření našich každodenních mezilidských vztahů. Trojice je skutečně dokonalé společenství! Jak by se změnil svět, kdyby v rodinách, ve farnostech a v každém jiném společenství byly vztahy prožívané podle příkladu tří božských Osob, z nichž každá žije nejen s druhou, ale pro druhou a v druhé! Připomněl jsem to také před několika měsíci při Anděl Páně: „Jen láska nás činí šťastnými, protože žijeme ve vztahu a žijeme, abychom milovali a byli milováni“ (L'Observatore Romano, 8.–9. června 2009, p. 1). Jen láska uskutěčňuje tento neustávající zázrak: jako se v životě Trojice pluralita skládá do jednoty, kde všechno je laskavost a radost. Se svatým Augustinem, kterého Viktorští chovali ve velké úctě, můžeme zvolat také my: „Vides Trinitatem, si caritatem vides – Když vidíš lásku, nazíráš Trojici“ (De Trinitate VIII, 8,12).

Bollettino Vaticano 25. 11. 2009
Mezitulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

naopak všechno, co připomíná a vyjadřuje pokoru, by mělo být co nejvíce obnoveno a zvýrazněno. Pán Ježíš se kdysi ptal: „Ale najde Syn člověka ještě víru, až přijde?“ Stále více se šíří situace, že ji nenachází ani u svých, a to z jednoho prostého důvodu: víra vyžaduje pokoru a pokora se stala nedostatkovým zbožím. Může se však vůbec nazývat křesťanem někdo, kdo svého Pána a Mistra, který se ponížil a byl poslušný až k smrti, nenásleduje v tom, co se pro jeho vtělení stalo jeho nejzákladnějším a nejvýraznějším rysem? „Nebudete-li jako maličci, jistě nevejde do nebeského království!“ Boháči vejdou do nebeského království velmi těžce. Ale pyšní tam podle těchto slov nevstoupí vůbec. Tak jako přikázání lásky zahrnuje podle Apoštola všechna přikázání, tak pýcha, jmenovaná v seznamu hlavních hříchů na prvním místě, je kořenem všech hříchů.

Slyšíme nyní ve středních katechezích o vrcholném středověkém vzepětí křesťanství ve Francii. Ale právě v této zemi, kde se dosud jako kamenní svědci zbožnosti tyčí k nebi vznešené katedrály, se člověk rozhodl o čtyři staletí později posadit v chrámech na trůn jiného boha jakožto symbol své pyšné svrchovanosti, svůj „Rozum“. Vzácná spolupráce a rovnováha mezi vírou a rozumem, kterou tak moudře rozvíjeli středověcí teologové, byla vystřídaná nehorázným požadavkem jednoznačné suverenity lidského rozumu. Zběsilá a krvelačná revoluce, která požírala své vlastní děti, již způsobem svého boje o prosazení této domnělé svrchovanosti rozumu prokázala zcela jasně, jak pochybné je toto nové božstvo, jeho suverenita i jeho autorita. Ještě více se však pycha a zaslepenost lidského rozumu projevuje v tom, že se ona kdysi tak moudrá a zbožná země z této revoluce nepoučila a dodnes ji oslavuje jako jeden z vrcholů svých dějin.

Jako bohyni Rozumu posadili tehdy na oltář děvku. Asi to nebyla náhoda, ale ten nejpřílehlavější obraz, čím se může stát pyšný rozum, který se zřekl své jediné opory a základny, víry v Boha: děvkou nejen prodejnou, ale také zcela slepou. Zpychlý rozum se tváří jako velice pružný a otevřený, nikoliv však vůči skutečné pravdě, ale vůči tomu, co by si sám přál prosadit jako pravdu. Tam, kde by se měl rozum podřídit, vynakládá všechno své úsilí a vynalézavost, aby zdůvodnil své právo na neposlušnost. Ale tam, kde chce prosadit sám sebe, s menší neúprosností požaduje nezbytnost podřízenosti.

O pýše a slepotě rozumu názorně svědčí jeho výplod, který svého času hrdě nazýval „vědecký světový názor“. Vůbec si neuvědomil, jak při jeho výstavbě popřel své vlastní, tak hrdě proklamované „vědecké principy a zásady“. Kardinál Falhauer jednou řekl velmi moudrou a výstižnou větu: „Je neuvěřitelné, čemu všemu musí člověk věřit, aby mohl být bezvěrcem.“ Můžeme se o tom přesvědčit při bližším pohledu na základní „článek víry“ vědeckého světového názoru, tzv. teorii evoluce.

Nedejte se ohromit různými novotami jen proto, že mají nálepku vědy. Opravdová věda se však vyznačuje tím, že je pokorná a snaží se s vděčností a úctou ke Stvořiteli poznávat věci takové, jaké opravdu jsou. Ale pak je také pyšná pavěda, která nehledá poznání, ale chtěla by sama určovat, jak se věci mají. A její odnož v beráncím rouše se zabydlela dokonce mezi těmi, kteří by měli být hlasateli a strážci neporušené Boží pravdy. Toto jejich beráncí roucho spočívá v tom, že Boha nepopírají, ale postavili se do role zasvěcených a odborně informovaných vševědů, kteří všude byli a všechno znají a osobují si právo být cenzory a kritiky všech Božích slov a činů. Ačkoliv milují více tmu než světlo, chtěli by jako

zvlášť osvěcení usvědčovat věřící z přežitků, naivity a zaostalosti. Že se jim jejich taktika daří, je vidět z toho, jak mezi věřícími šíří infekci svého rozumářství. Kdyby si někdo, kdo o církvi nikdy nic neslyšel, chtěl o ní udělat představu podle nejčastějších zpráv a projevů v tisku a v internetu, mohl by dospět k závěru, že je to nějaký velký diskusní klub, spolek, jehož centrum vydává čas od času nějaké dokumenty a ostatní se baví tím, že o tom po svém diskutují, aby se nakonec namnoze zachovali tak, jako by se jich témata z centra nijak netýkala.

Představte si, že by dvanáct apoštolů a s nimi další dva evangelisté pokládali za svůj úkol hodnotit po svém Ježíšova slova a skutky, říct k tomu svůj názor, zvážít podle svého, co z toho stojí za úvahu a co ne, a že by to pak po nich tak dělali i jejich nástupci. Co by nám z Ježíšova poselství zbylo? Copak není třeba z Janova evangelia přímo cítit jeho úsilí předat co nejvěrněji takřka jako magnetofonový záznam každíčkou Ježíšovu větu? Necitují apoštolové Ježíšova slova vždy věrně a důsledně? Znamená to snad, že apoštolové neměli na Ježíše a jeho učení svůj názor? Ale měli. Jejich názor však nesměřoval k tomu, aby přetvářeli podle svého Ježíšova slova, ale oni podle Ježíšových slov přetvářeli sebe. Svůj názor na Ježíše vyslovili nikoliv v kritickém pojednání o jednom náboženském hlasateli, ale dali je výmluvně a jednoznačně najevo svou mučednickou smrtí.

Nepocházíme z lidoopa, který jako nejsilnější zvířetel v boji o život, ale pocházíme od milujícího Boha, který nás stvořil, abychom byli šťastni jeho vlastním nekonečným štěstím. Všechno, co k tomu potřebujeme, nám řekl a názorně ukázal. Jako jeden z překvapujících příkladů může posloužit článek o odpuštění (str. 4). Jako by Boží Syn už před dvěma tisíci lety věděl, jaké civilizační choroby nás budou trápit v době sobectví a pýchy. Daleko dříve, než vědci napsali celé svazky o stresech, o depresích a napětí, o duševních

poruchách a hygieně a než psychoterapeuti a jiní odborníci otevřeli své ordinace a snaží se řešit často neřešitelné problémy, Ježíš Kristus naplnil Zákon a dal všem lidem stručný, jasný a spolehlivý návod k duševnímu zdraví: Odpouštějte jeden druhému, milujte své nepřátele, dobrořečte těm, kteří vás nenávidí, dobrořečte a nezlořečte. Kdo by to byl řekl, že v těch několika slovech je obsaženo víc než v psychoterapeutické příručce, že je to osvědčený návod k prevenci duševních poruch. „Váš Otec nebeský ví, co potřebujete.“ Známe nebo máme k dispozici velké množství životopisů svatých. Mnozí z nich trpěli, a často velmi trpěli nejrůznějšími neduhy a chorobami. Nenajdete však mezi nimi ani jednoho, který by strádal maniodepresivními stavy či rozpolceností osobnosti. Nepotřebovali psychology ani psychiatry, protože měli srdce plné pokory a lásky. Naše tělo má více než jen hmotné dimenze a nestačí mu jen tělesný pokrm a nápoj. Ježíš se nám stal podobným ve všem také proto, abychom my se stali podobnými jemu. Jeho slovo a jeho příklad tichého a pokorného srdce je tím nejcennějším a nejučinnějším fitcentrem a návodem ke zdraví, ke štěstí a radosti i v těch nejabsurdnějších situacích.

A tak se vracíme tam, kde jsme začali: k Bohu, který se nám zjevil jako maličký. Ještě menší než v jeslích je Ježíš v Mariině lůně. Jistě znal tisíc způsobů, jak přijít na tento svět, ale zvolil si tento, tak jak mu stanovil Otec. Je to ten nejpokornější stav, v něm nemůže děťátko ani zavolat ani zaplakat. Ale ono ani volat, ani plakat nepotřebuje, protože v bezpečném lůně lásky mu nic neschází, a proto může žít ve stavu nejdokonalejší důvěry a odevzdanosti. To je postavení, které Bůh nabízí každému člověku. Nedejte se z tohoto blaženého lůna nejdobrotivějšího Otce vypudit žádnými rádoby vědeckými názory. Mimo toto svaté Lůno jsme ubožejší než nedonošené a odhozené dítě. -/-

Katolická beseda v Kopřivnici Vás srdečně zve na koncert **SCHOLA GREGORIANA PRAGENSIS**, umělecký vedoucí David Eben, který se uskuteční v úterý 15. prosince 2009 v 19 hodin v kostele sv. Bartoloměje v Kopřivnici. Vstupné 150 Kč.

Ve středu 16. 12. 2009 od 19 hodin rozezná kostel Řüzenčové Panny Marie v Žižkově ulici v Českých Budějovicích **ADVENTNÍ MELODIE A ZPĚVY**. Program pro Městskou charitu České Budějovice zorganizovali studenti Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna. Koncert je součástí sbírkového projektu Městské charity České Budějovice s názvem **Podpořte svoji charitu** a jeho výtěžek bude určen na podporu služeb **Komplexní domácí péče**.

V muzeu Matice svatokopecké je instalována **do 3. ledna 2010 VÝSTAVA BETLÉMŮ**. Otevírací doba je od 23. 12. 2009 do 3. 1. 2010 denně od 10 do 16 hodin, jinak pouze o nedělích od 10 do 16 hodin. Vstup vraty v severní rezidenci – v křídle přiléhajícím k bazilice Navštívení Panny Marie **na Svatém Kopečku u Olomouce**.

Pořádáme **POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ „S OTEVŘENOU BIBLIÍ“** za účasti královéhradeckého biskupa Mons. Dominika Duky OP ve dnech **9.–16. 3. 2010**. Informace a přihlášky: Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezehk.cz.

Sobota 19. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noemova pošta: prosinec 7:45 Nezděné město 8:05 Čteme z křesťanských periodik 8:15 Záliv svatých 9:15 Noeland (8. díl) 9:35 Červené čizmičky 10:00 GOODWILLBOY: Tunning 10:40 NOEparáda (41. díl) 11:05 Cesty za poznáním: Nefta, Vatnajokull, Taroko Gorge 11:35 Atlas Charity (3. díl): Ostrava – Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 11:45 Pavel, dobrodruh víry (1. díl) 12:05 Zelenka – Missa votiva 13:15 Krkonošský národní park 13:35 Zpravodajské Noeviny 13:45 Harfa Noemova III. (15. díl) 14:05 Mikroregion Třemšín (3/9) 14:20 Cesty za poznáním: Iceland 15:10 Přejeme si... 15:30 Na koberečku (74) 15:45 Čteme z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy – Český Krumlov 16:30 Ecce homo 17:00 Frano z Malesie 17:25 Misijní magazín (32): Zambie – finance 18:25 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) 18:35 Pavel, dobrodruh víry (1. díl) 18:45 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Řez 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (20): Dominika Bohušová [P] 20:55 Hlubinami vesmíru 21:45 Nedělní čtení 22:10 Slovo pre Teba (2/2) 22:25 Horlivost pro Hospodina – P. ThDr. Michael Slavík 23:15 Ja som s vami (4. díl) 23:30 Krásy Čech a Moravy – Hluboká 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 20. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Ja som s vami (5. díl) [P] 7:00 Cesty za poznáním: Iceland 7:50 Řez 8:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl) 9:00 Cesta k andělům (20): Dominika Bohušová 9:50 Evangelium 10:00 Řezbář z Guinnessovy knihy 10:30 Mše svatá s farností Starý Jičín [L] 11:30 Mikroregion Třemšín (3/9) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... [P] 13:20 Horlivost pro Hospodina – P. ThDr. Michael Slavík 14:10 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 14:45 Krkonošský národní park 15:05 Hlubinami vesmíru 16:00 Frano z Malesie 16:25 NOEparáda (41. díl) 16:50 Evangelium 17:00 Atlas Charity (3. díl): Ostrava – Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 17:10 Noeland (8. díl) 17:30 Pocahontas – indiánská princezna 19:00 GOODWILLBOY: Tunning 19:40 Na koberečku (74) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (554): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (15. díl) [P] 20:45 Černá Madona 22:00 Harfa Noemova III. (15. díl) 22:25 Záliv svatých 23:25 Nedělní čtení 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Nezděné město 0:50 Ja som s vami (5. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pondělí 14. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Ja som s vami (4. díl) 7:00 V posteli Pod nebesy (8. díl) 7:50 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 8:25 Čteme z křesťanských periodik 8:35 Na cestě modlitby s Pannou Marií – Mons. Josef Hrdlička 9:25 Přejeme si... 9:45 Mikroregion Třemšín (1/9) 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (74) 10:50 Mikroregion Třemšín (2/9) 11:00 Quo Vadis – Útěk z Iráku 11:30 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) 11:45 Cesta tří králů (6. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Souznění 2008 13:05 Slovo pre Teba (1/2) 13:15 Krásy Čech a Moravy – Hluboká 13:40 Cesty za poznáním: Havaj 14:30 Znojmo ve spirále času 14:50 Řezbář z Guinnessovy knihy 15:20 Ecce homo 15:50 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 16:00 H2Onews 16:10 V dalekém Ouangu 16:35 Krásy Čech a Moravy – Český Krumlov 17:00 NOEparáda (41. díl) [L] 17:25 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 18:00 Mikroregion Třemšín (3/9) 18:15 CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy 18:35 Cesta tří králů (7. díl) 18:45 Řemesla našich předků 19:10 Slovo pre Teba (2/2) 19:20 Přejeme si... 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (15. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Island 21:15 Na koberečku (74) 21:30 V posteli Pod nebesy (8. díl) 22:25 Noční univerzita: Jiří Černý – V Ježíšově škole modlitby 23:05 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Národní park Šumava: Vltavský luh 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Souznění 2008 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 15. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 Na cestě modlitby s Pannou Marií – Mons. Josef Hrdlička 7:05 Noemova pošta: prosinec 8:35 Znojmo ve spirále času 8:55 Ecce homo 9:25 Řezbář z Guinnessovy knihy 10:00 Nezděné město 10:20 Mikroregion Třemšín (2/9) 10:30 Národní kámen 11:10 Na koberečku (74) 11:25 Noeland (8. díl) 11:45 Cesta tří králů (7. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Zelenka – Missa votiva 13:15 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 Cesty za poznáním: Island 14:35 Záliv svatých 15:35 CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (89): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 16:50 Bez hábitu (17): Augustiniáni 17:50 Slovo pre Teba (2/2) 18:00 Červené čizmičky 18:25 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 18:35 Cesta tří králů (7. díl) 18:45 Krásy Čech a Moravy – Český Krumlov 19:05 Harfa Noemova III. (15. díl) 19:20 Mikroregion Třemšín (3/9) 19:30 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) 19:50 Z pokladů duše 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (33): Zambie 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:20 První světová válka – Do Vánoc budeme zpět (1. díl) [P] 21:50 Řezbář z Guinnessovy knihy 22:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 23:15 Léta letí k andělům 23:40 Znojmo ve spirále času 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Zelenka – Missa votiva 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 16. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Mikroregion Třemšín (2/9) 6:25 První světová válka – Do Vánoc budeme zpět (1. díl) 6:55 Nezděné město 7:15 Záliv svatých 8:15 Na koberečku (74) 8:30 Krásy Čech a Moravy – Český Krumlov 8:50 Čteme z křesťanských periodik 9:00 Pro vita mundi (89): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 9:40 Mikroregion Třemšín (3/9) 10:00 Harfa Noemova III. (15. díl) 10:20 Slovo pre Teba (2/2) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 12:40 Ecce homo 13:10 Cesty za poznáním: Island 14:00 Přejeme si... 14:20 Na cestě modlitby s Pannou Marií – Mons. Josef Hrdlička 15:10 Na koberečku (74) 15:25 Řezbář z Guinnessovy knihy 16:00 Zpravodajské

Noeviny 16:10 Znojmo ve spirále času 16:30 Léta letí k andělům 17:00 GOODWILLBOY: Tunning [P] 17:40 NOEparáda (41. díl) 18:05 Noeland (8. díl) 18:35 Cesta tří králů (8. díl) 18:45 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 18:55 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:25 Řemesla našich předků 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Frano z Malesie [P] 20:30 Přejeme si... [P] 20:50 Atlas Charity (3. díl): Ostrava – Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 21:00 CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy 21:20 Harfa Noemova III. (15. díl) 21:40 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) 21:50 Ja som s vami (4. díl) 22:05 Mikroregion Třemšín (3/9) 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Jiří Černý – V Ježíšově škole modlitby 0:50 První světová válka – Do Vánoc budeme zpět (1. díl) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 17. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pro vita mundi (89): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 6:55 Čteme z křesťanských periodik 7:05 Noční univerzita: Jiří Černý – V Ježíšově škole modlitby 7:45 Mikroregion Třemšín (3/9) 8:00 Zelenka – Missa votiva 9:10 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) 9:20 Přejeme si... 9:40 Slovo pre Teba (2/2) 10:00 Na koberečku (74) 10:15 Krásy Čech a Moravy – Český Krumlov 10:35 Řemesla našich předků 11:00 Frano z Malesie 11:25 Noeland (8. díl) 11:45 Cesta tří králů (8. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Louvre, Dendera, Kungliga Slottet 12:35 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Přejeme si... 13:25 Léta letí k andělům 13:50 GOODWILLBOY: Tunning 14:30 NOEparáda (41. díl) 14:55 Záliv svatých 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Ja som s vami (4. díl) 16:25 Harfa Noemova III. (15. díl) 16:45 Cesty za poznáním: Island 17:35 Pro vita mundi (89): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 18:15 Atlas Charity (3. díl): Ostrava – Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 18:25 Řez 18:35 Cesta tří králů (8. díl) 18:45 V posteli Pod nebesy (8. díl) 19:35 Na koberečku (74) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl) [P] 21:05 Krkonošský národní park 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 22:10 Atlas Charity (3. díl): Ostrava – Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 22:25 Na cestě modlitby s Pannou Marií – Mons. Josef Hrdlička 23:15 Ecce homo 23:45 Ja som s vami (4. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 První světová válka – Do Vánoc budeme zpět (1. díl) 0:40 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 18. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 GOODWILLBOY: Tunning 6:55 NOEparáda (41. díl) 7:20 Misijní magazín (18) 8:20 Mikroregion Třemšín (3/9) 8:35 Záliv svatých 9:35 Přejeme si... 10:00 Pro vita mundi (55): Don Václav Klement, SDB 10:40 Salesko 10:55 Ecce homo 11:25 Noeland (8. díl) 11:45 Cesta tří králů (8. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Krkonošský národní park 12:55 Léta letí k andělům (01): Mons. Karel Herbst 13:20 Noemova pošta: prosinec 14:50 Harfa Noemova III. (15. díl) 15:10 Na koberečku (74) 15:25 Evangelizace výchov 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (47): Jan Rychlý, SDB 16:50 Nezděné město 17:10 Cesty za poznáním: Iceland 18:00 Červené čizmičky 18:25 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) 18:35 Pavel, dobrodruh víry (1. díl) 18:45 Sen pokračuje 19:10 Dopis z Indie 19:30 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Zboženě kostely [L] 21:35 Sestřih oslav 150. let od založení kongregace salesiánů [P] 22:40 Obnova Konga skrze výchovu 22:55 Don Bosko, světec, který skákal salta 23:25 Sestry v akci 0:00 H2Onews 0:10 První světová válka – Do Vánoc budeme zpět (1. díl) 0:40 Řemesla našich předků 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Stejně jako v minulých letech, i letos budou skauti rozvázet Betlémské světlo. **ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA bude pravidelnými vlaky v sobotu 19. prosince 2009 v těchto úsecích:**

R 733 Radegast Brno hl. n. (7.02) – Bohumín (9.36)
R 805 Brno hl. n. (8.36) – Břeclav (9.21) – Přerov (10.35)
R 672 Brno hl. n. (6.22) – H. Brod (7.56) – Praha hl. n. (10.05)
R 758 Praha hl. n. (12.04) – Cheb (15.47)
R 712 Kolín (9.15) – Mělník (10.16) – Ústí n. L. západ (11.09)
R 610 Karlex Ústí n. L. hl. n. (12.48) – K. Vary (14.47) – Cheb (15.42)
R 866 Petrov Brno hl. n. (6.47) – Pardubice hl. n. (8.49)
R 986 Pardubice hl. n. (10.55) – Liberec (13.58)
R 903 Praděd Brno hl. n. (7.18) – Olomouc hl. n. (8.51) – Jeseník (11.13)
R 660 Rožmberk Brno hl. n. (7.20) – Č. Budějovice (11.49) – Plzeň hl. n. (13.58)
R 1110 Nymburk hl. n. (10.08) – Č. Lípa hl. n. (11.35) – Rumburk (12.41)
R 644 Veselí n. Lužnicí (12.37) – Tábor (13.01)
R 1180 Doubrava H. Brod (9.15) – Chrudim (10.40)
R 821 Olomouc hl. n. (11.07) – Opava východ (13.36)
Sp 1721 Brno hl. n. (7.35) – Uh. Hradiště (9.19)
R 774 Říp Praha hl. n. (10.50) – Děčín hl. n. (12.32)

Betlémské světlo si můžete zapálit do přinesených svící a petrolejek vždy u vlaku ve všech stanicích, kde vlak zastavuje podle jízdního řádu. Jako v minulých letech, na tyto vlaky mohou v jednotlivých stanicích navazovat další místní vlaky. Proto doporučujeme sledovat místní informace, popř. internetové stránky www.betlemskesvetlo.cz, kde bývají postupně doplňovány i čísla vozů s betlémským světlem.

PŘEHLED VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB 2009 - POUTNÍ MÍSTO PANNY MARIE POMOCNÉ U ZLATÝCH HOR (MARIAHILF) - opravená data:

Mariahilf: 25. 12. v 15.00 hod. • 26. 12. v 10.30 hod. • 27. 12. v 10.30 a 15.00 hod. • 31. 12. ve 22.00 hod. • 1. 1. 2010 v 10.30 a 15.00 hod. Horní Údolí: 25. 12. v 18.00 hod.

Kontakt: Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné, 793 76 Zlaté Hory 170 • tel. 584 425 916, IP tel. 587 206 201 • e-mail: marketa.kovacova@mariahilf.cz • internet: www.mariahilf.cz.

Vydáváme **puzzle betléma** (260, 480 a 912 dílků), **puzzle panoráma Betléma** (494 a 920 dílků) a dále **puzzle papeže a kostelů** (260 dílků). Cena s poštovním je 150, 250 a 350 Kč. **Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel. 568 841 532, SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin.

VERITÉ Konviktská 16, 110 00 Praha 1

DALŠÍ POUŽÍ: NETRADIČNĚ DO IZRAELE

Protože březnový termín poutě (17. až 28. března 2010) je již obsazen a máme již asi 30 náhradníků, podařilo se nám osobním jednáním zajistit pro příští rok další termín poutě a to od 22. dubna do 3. května 2010. Podrobný program druhé poutě je na internetu (www.verite.cz, sekce: cestovní agentura, Program poutě II. 2010) a můžeme vám jej na požádání zaslat. Přihlášky nejpozději do 31. ledna 2010. V případě zaplnění míst (49 + náhradníci) bude uzávěrka dřívě. Cena poutě je 19800 Kč + 250 Eur.

Program a přihlášku vám zašleme poštou nebo e-mailem. Adresa: Centrum VERITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1. E-mail: cestovka@verite.cz. Dotazy: 222 324 617 nebo 602 101 069 (dr. Mráček).

Cílem pouti je poznat pravá místa biblických událostí, prožít na nich autentickou Kristovu života, nadchnout se pro naplňování Božího řádu a tak získat sílu a požehnání do nastávajících těžkých let.

Liturgická čtení

Neděle 13. 12. - 3. neděle adventní
 1. čt.: Sof 3,14-18a
 Iz 12,2-3.4bcd.5-6
 Odp.: 6 (*Plesejte a jásejte, neboť nad vámi vládne Svatý Izraele.*)
 2. čt.: Flp 4,4-7
 Ev.: Lk 3,10-18
Slovo na den: Mocnější než já.

Pondělí 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže
 1. čt.: Nm 24,2-7.15-17a
 Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9
 Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
 Ev.: Mt 21,23-27
Slovo na den: Z nebe, anebo od lidí?

Úterý 15. 12. - ferie
 1. čt.: Sof 3,1-2.9-13
 Ž 34(33),2-3.6-7.17-18.19+23
 Odp.: 7a (*Ubožák zavola, a Hospodin slyšel.*)
 Ev.: Mt 21,28-32
Slovo na den: Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu.

Středa 16. 12. - ferie
 1. čt.: Iz 45,6b-8.18.21b-25
 Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
 Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte, nebesa, šůry, právo ať se vyleje z oblak!*)
 Ev.: Lk 7,19-23
Slovo na den: Mrtví vstávají.

Čtvrtek 17. 12. - ferie
 1. čt.: Gn 49,1a.2.8-10
 Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8.17
 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
 Ev.: Mt 1,1-17
Slovo na den: Ježíš, nazývaný Kristus.

Pátek 18. 12. - ferie
 1. čt.: Jer 23,5-8
 Ž 72(71),1-2.12-13.18-19
 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
 Ev.: Mt 1,18-24
Slovo na den: Bůh s námi.

Sobota 19. 12. - ferie
 1. čt.: Sd 13,2-7.24-25a
 Ž 71(70),3-4a.5-6ab.16-17
 Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)
 Ev.: Lk 1,5-25
Slovo na den: Zůstaneš bez řeči.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12.-19. PROSINCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 12.		PO 14. 12.		ÚT 15. 12.		ST 16. 12.		ČT 17. 12.		PÁ 18. 12.		SO 19. 12.	
Antifona	42	40	1734	1953	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	42	40	1734	1953	42	40	42	40	122	131	122	131	122	131
Antifony	93	98	1046	1165	1062	1182	1076	1198	125	135	125	135	126	135
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	94	99	1735	1954	101	107	104	111	126	136	129	140	133	144
Antifona k Zach. kantiku	94	99	1735	1954	101	107	105	111	126	136	130	140	133	144
Prosby	94	99	1724	1943	102	108	105	111	126	136	130	140	133	144
Závěrečná modlitba	95	100	1615	1830	102	108	105	112	127	137	130	141	134	145
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133	123	133	123	133
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	124	133	124	133	124	133
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	95	100	99	105	102	108	106	112	127	137	130	141	134	145
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	105	112	127	137	130	141	134	145
Nešpory:														
Hymnus	41	39	41	39	1736	1955	41	39	41	39	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	1071	1193	1086	1209	125	135	125	135
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	1737	1956	103	110	107	113	128	138	131	142
Ant. ke kant. P. M.	93	98	97	102	1737	1956	104	110	107	114	128	139	132	143
Prosby	93	98	97	102	1731	1950	104	110	107	114	129	139	132	143
Záv. modlitba	95	100	95	100	1615	1830	102	108	105	112	127	137	130	141
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 12. 12. a 19. 12. 2009 v době od 8 do 12 hodin.

ĎÁBLOVI TVÁŘI V TVÁŘ

Lucia a Francesco Casadei • Z italského přeložila Monika Vývodová

Příběh zcela běžné rodiny, která je zaskočena náhlými a nevysvětlitelnými problémy v různých oblastech svého života. Po marných návštěvách u specialistů a psychiatrů autoři knihy a zároveň protagonisté tohoto příběhu docházejí k šokujícímu zjištění, že jsou předmětem ďáblových pozornosti. Kniha líčí jejich dlouhou, často nepochopenou cestu za osvobozením. Díky pomoci několika známých italských exorcistů, ale i díky láskyplné a upřímné duchovní podpoře svých přátel manželé Casadei nakonec dojdou k osvobození a rozhodnou se vydat prostě svědectví o své cestě a především o síle víry v Boha, který je mocnější než všechno zlo. Součástí knihy jsou rozhovory s exorcisty Andreou Gemmou a Gabrielem Amorthem.

Paulínky • Brož., 125x200 mm, 184 stran, 185 Kč

z iniciativy dominikánského řádu, v níž se po desítky let převážně francouzští badatelé věnovali studiu a výzkumu na poli biblické filologie, historie a archeologie. Na základě zevrubné a velmi přesné exegetické práce vznikl pak z původních jazyků nejprve francouzský překlad *La Bible de Jérusalem* (1954), jenž se stal základem pro další edice v hlavních evropských jazycích. Hlavní zásadou jeho tvůrců je nevášet do biblického překladu literární kvality, které nejsou vlastní originálu. Druhou předností, vloženou do tohoto díla, jsou úvody k jednotlivým biblickým knihám a pomocný poznámkový aparát – každý čtenář Bible tak získává nejdůležitější poznatky interpretační, aniž by ho zbytečně zatěžovaly svým rozsahem. Česká verze Jeruzalémské bible vznikla metodou srovnávacího překladu z francouzštiny a původních biblických jazyků (pro přesné rozpoznání předlohy). Její autoři vzali v potaz i bohatou tradici českých biblických překladů 20. století, které se staly inspirací, cennou zejména po terminologické stránce. Bible je k dostání ve dvou různých knižních vazbách.

Krystal OP a Karmelitánské nakladatelství
180x216 mm, 2240 stran • Váz., koženka - 650 Kč,

kož. vaz. (kůže) - 1400 Kč

Bible, která je vázaná v kůži, má navíc zlatou ořízku a vyřezané záložky se zkratkami jednotlivých biblických knih.

JERUZALÉMSKÁ BIBLE

Český překlad PhDr. Dagmar Halasové a Prof. PhDr. František X. Halas, CSc.

Špičkové dílo katolické biblistiky druhé poloviny 20. století. Vzešla z prací Jeruzalémské biblické školy, založené v roce 1890

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2010 jsme uveřejnili v čísle 42.

Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali při platbě svého předplatného Světla na rok 2010.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.